

Desen de ADRIAN LUCACI

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

— Dar dinții ăștia nu te dor ?..

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deves

DECRET
PENTRU
PACE

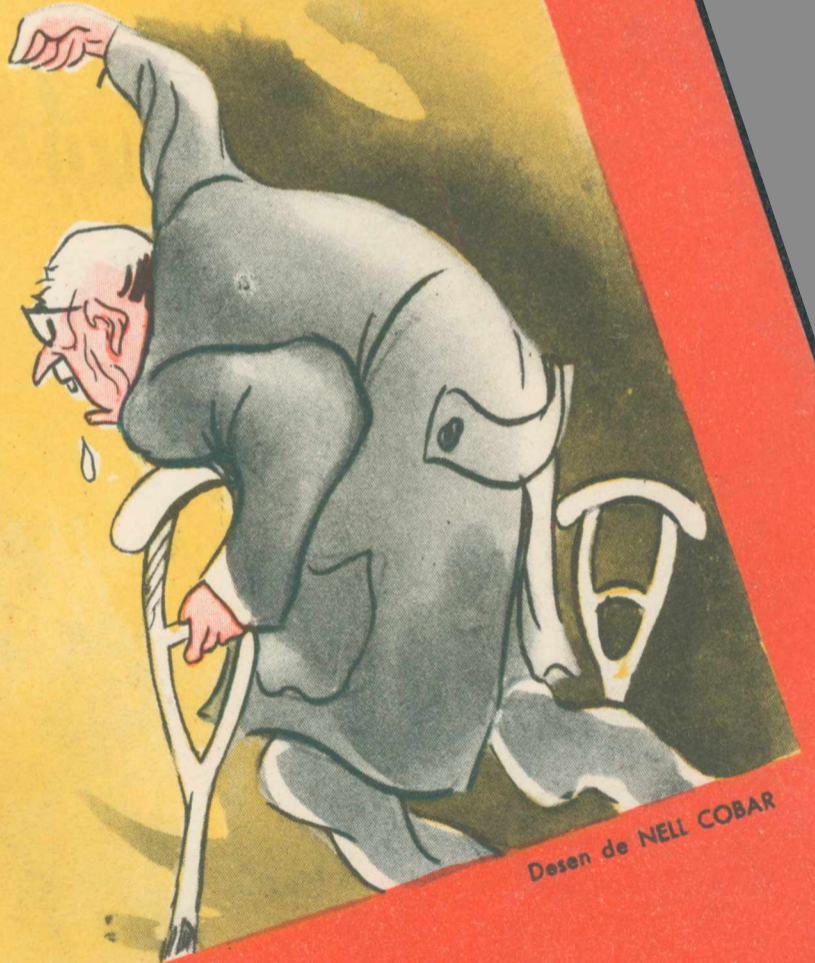
1917
NOIEMBRIE

POZITIE CONSTANTĂ

ACȚIUNILE
GUVERNULUI SOVIETIC
PENTRU SLĂBIREA
CONTINUĂ A ÎNCORDĂRII
INTERNATIONALE ȘI
PENTRU INSTAURAREA
ȘPIRITULUI DE
ÎNCREDERE ÎNTRE
STATE.

1955
NOIEMBRIE

Desen de NELL COBAR

7 NOIEMBRIE

ANUL VII * Nr. 20 (144) * 30 OCTOMBRIE 1955 * 16 PAGINI * 75 BANI

Răspuns lui G. Topirceanu

A trecut întâi o boare
Pe deasupra oilor...
(Rapsodia toamnei pare
Toamna rapsodiilor!)

Cu bemolți cîntase versul
Toamnele și oiile...
Azi, ne sună altfel mersul
Și altfel, poeziile.

Boarea trece peste casă
Și pe unda pîrgului
Duce iz de tîmboasă
Pînă la poarta tîrgului.

Sus, la crămă, poloboace
Intră pe poziție.
Multe au venit încoace,
Cică, din tradiție!

Doi fîntari, pe un ciorchine
Dau de rostul gustului:
„Strasnic strugure, pecine!”
„Simți că-i vremea mustului!”

O becață, fără hartă
Și fără memorie,
Se oprește lîngă poartă:
„Unde e-o podgorie?”

Băstînas, un pul de cioară
Spune-n zbor sîrului:
„Cra-cra-crama!... Astea-s doară
Viile Cotnarului!”

Abuzînd, o chîfterită
Cu aripi de platnă
S-a mbătut cu un bob de oită
Și-n păzduh se clatină!

Numai stanca zboară peste
Vie, melancolică.
Își păstrează faima: este
Anti-alcoolică!

S-au deschis noi ateliere
La prisaca zorilor
Și albinele fac miere
Din făina florilor.

Stelele s-au strîns la clacă,
Dorm în culburi galele...
Dar, în crămă, tot mai pleacă
Doldora conoaiele!

După vremea muncii oine
Epoca culesului:
Stringeti, oameni și albine,
Fagurii succesului!

II

Și-n lîoadă e-o mișcare
Plină de seducție,
Cu excepții foarte rare
Toți sînt în producție.

De pe crengile pectne
Sar ca mînea merele...
Goale din și pleacă pline
Brațele, panerele...

Leana, lîngă o cosarcă,
Zorului dă pintene;
L-au sărit și-n bluză parcă
Două mere sprintene.

Struri de furnici într-una
Duc în beci rezervele.
Și auzi pe cîte una:
„Gata-mi sînt conservele!”

„Șefa” lor, ca o sfîrlează
Alergînd pe arie,
Din septembrie lucrează
’N contul lui ianuarie!

Corbul, cu porniri oclene,
Vine-n recunoaștere,
Dar se vede după pene
Că-i chibaur din naștere.

Un chițcan îi dă tircoale
Cu o informație;
Și împreună pun la cale
Altă conspirație.

Cîrțita sosește-n goană
(E tipul spionului):
Stie-o cale subterană
Spre usa șopronului.

Trei ciocăntitori, de ciudă,
Nu din superstiție,
Bat în lemn, să se audă
Pînă la Miliție!

Șeful postului: vultanul
Vine ca o vîlbură,
Unde-s corbul și guzganul?
S-au pitit în scorbura!

Soimi de pază peste spice
Trec pe aripi oîntului.
Unde-i cîrțita complce?
În fundul pămîntului!

Și cînd păzitorii legii
Au sfîrșit inspecția,
Cucu-n ora de solfegiu
Își repetă lecția.

Și sticleștii, mai spre seară,
Vin la repetiție:
Cîntă „muzică ușoară”,
Proprie compoziție!

Vrăbioțu, pe lucarnă,
Face pe teribilul:
A găsit un pai. La larnă
Asta-i combustibilul!

„Plouă azi!”... dă broasca tristă
Vestea ei climatică.
- „Ce?... ești meteorologistă?”
- „Nu, - sînt reumatică!”

Licurici aprind în cale
Micile opaite,
Dar pe-o creangă, la taclale,
Zăbovesc trei gâlfe:

Cică farca se mărită
Și-a primit pe-o fașină
Zestre: cuibul de răchită
Cu acces... la streășină!

Rîndunici - sosînd momentul -
Pleacă din familie:
„Vă cedăm „apartamentul”
Pînă în aprilie!”

Despărțirile aceste
Nu dau iz amarului.
Toamna, astăzi, nu mai este
Spectrul calendarului.

III

Trece azi aceeași boare
Pe deasupra stivelor
Și salută pe ogoare
Rodul colectivelor.

Un hulub citește-n cale,
Pe panouri, stîrile:
„Saltă sporul la chintale
Întoărășirile!”

Lîngă grafic, stînd pe-o mucle,
Droptia patetică
Nu învață numai buche,
Ci și aritmetică!

O întrecere - actuală
A pornit-o soarele:
Cine mai dîntil se scoală:
Dînsul, sau tractoarele?

Și luptînd pînă-n coclauri
Omul cu hectarele,
Toamna i-a umplut cu aur
Pînă-n pod, cosarele.

Iat-o!... jos, pe lan de pluguri;
Sus, la stîna oilor...
Ea e: muza de belșuguri
Și poeta ploilor!

Lapte gras i-aduc în uger
Turmele din cîmpină
Și cu piine nouă-n lujer
Griul o întîmpină.

Toamna își așterne planul
Colindînd ogoarele:
„Da, mă angajez, la anul,
Să dublăm hambarele!”

Cu acest cuopt de seamă
Dînd imbold lîmanului,
Pleacă-n strale de aramă
Spre hotarul anului...

Gițe, păsări, flori-surate,
Pana mea de oaspete
V-a-nchinat pe rînd la toate
Strofa premii prospete.

Topirceanu, odinioară,
Bardul amintirilor,
Sentrîsta că-o doboară
Iarna asuprașirilor.

Azi, vîzînd cum vă imbie
Toamna admirabilă,
Mă cuprinde-o bucurie
Incomensurabilă!

I. BERG

Ilustrații de A. PAVEN

CHEF DE SFÎNTU' DUMITRU

de FLORIAN GRECEA

Octombrie 1917.

Seară de toamnă. Într-o căsuță de la marginea orașului s-au adunat câțiva muncitori. Ședința grupului comunist. La lumina lămpii de gaz, fețele oamenilor par aspre, hotărâte. Unul din ei stă în picioare. Are un ziar în mână.

- Tovarăși, spune el. Știrile care ne vin prin ziare ne bucură. Să avem încredere în cauza lui Lenin. Luptele care se dau acum la Petrograd vor aduce victoria bolșevicilor. Revoluția va învinge, tovarăși!...

Chipurile muncitorilor sînt numai lumină.

- Acum să trecem la alt punct din ordine de zi, vorbi un altul, ridicîndu-se de pe banca de lemn. Ce facem cu direcțiunea? Dăm sau nu bani?

- Nu dăm! Domnu' director dacă vrea poimîine să-și sărbătorească ziua numelui, să-și cumpere singur cadouri nu să ne oblige pe noi să-i dăm...

- În loc să ne mărească leafa, umblă cu hoții!...

- N-ai auzit ce zicea funcționărașul ăla de la casierie? Lingușitorul ăla de umbla cu cheta. Cică e un respect pentru domnu' director!...

- Să-i ia dracu pe toți. Nu dăm nimic. Este? Nu dăm nimic. Mîine să pornim vorba de la om la om. Unii n-au ce mîncea și alții umblă după cadouri!...

- Stați! Am o idee... Un muncitor mic de statură se ridică de pe patul pe care ședea și după ce aruncă muceul de țigară, continuă:

- Ceară fi să-i trimitem noi un cadou să ne țină minte... Unul făcut de noi!...

Toți rămîn mîtrași.

- Să ne batem joc de acest porc de cline!...

- Ce cadou?

- Macheta aia cu muncitorul. Statueta aia ce am lucrat-o noi. Îi trimitem muncitorul în dar. Să-l privească, să vadă și domnu' director Jiana cum arată un muncitor. Barem de ziua lui, acasă la el!...

Cel de față rîd.

- Bună idee, Achime. I-o facem. Cînd e ziua lui?

- Ei cînd? Poimîine, de sfîntu' Dumitru. Domnu' director Dem. Popescu-Jiana are seara - voi nu știți, ca în fiecare an - masă. Domnu' director primește cadouri. Să-i trimitem și noi, muncitorii, unul. Să ne țină minte!...

Seara lui 26 octombrie. Sfîntul Dumitru.

În casa domnului director Dem. Popescu-Jiana, directorul fabricii „Pingeaua romîna”, e mare fierbere. În salonul străjuit de oglinzi, în jurul mesei încărcate cu bunătăți, luaseră loc notabilitățile orașului. Domnu' prefect, înalt cît o prăjină, cu doamna, o grăsună cu vulpe argintie peste umerii goi, domnu' primar Atanasu, un omuleț pipiriu cu urechile mari și cu o față de șoricel speriat, domnu' maior Enea, șeful legiunii de jandarmi cu soția și fiica și alții.

Cheful e în toi. Se fac urări gazdei. Doamna prefect se ridică și se face liniște. Toți încetează vorba și o ascultă.

- Doamnelor și domnilor, să bem un pahar de șampanie în sănătatea lui Dem. Popescu-Jiana, cel mai cunoscut proprietar de fabrică din orașul nostru!...

- Din toată Romînia!... Trăiască!...

Emoționat, omagiatul, un omuleț durdu-liu, cu o burtă respectabilă și cu o chelie tot atît de arătoasă, se ridică zîmbind de la masă, și, țînîndu-și monocul cu o mîna, face plecăciuni în semn de mulțumire.

Maiorul de jandarmi, care s-a cherkelit de tot, roșu la față și cu nasul lui mare și borbănat, se ridică cu paharul în mîna.

- Domnilor, eu propun să bem pentru marea nostru prieten și protector, pentru țarul Nicolae. În cîteva zile va fi din nou stăpînul Rusiei. Termină cu bolșevicii!...

- Ura! Ura! se aud din toate părțile strigăte pișgăiate, amestecate cu clinchetul paharelor.

- Să învingă, să trăiască, spune cu voce răgușită domnu' director Jiana, și să trăim și noi!... Am la el o comandă, domnule! Am aranjat cu un general de-al lor, zilele astea o livrez!... Cîștigul o fi el cum o fi, dar, în primul rînd, un act de patriotism!...

- Trăiască cel mai mare patriot romîn, domnu' director Jiana!

- Da, da, așa este! Ura, ura! Trăiască sfîntul Dumitru de astăzi!... cel mai mare patriot romîn!...

De o parte, pe o ușă laterală, un servitor, numai în firețuri, se strecoară încet cu un pachet în brațe. Pachetul e învelit într-un ziar. Servitorul vine lîngă domnul director și-i șoptește ceva la ureche. Domnu' director îl ascultă, dă aprobator din cap zîmbind, ia pachetul și-l pune pe masă. În timp ce servitorul se îndepărtează, directorul Jiana se ridică grav, tușește scurt, și-și drege glasul:

- Domnilor, vreau să vă demonstrez un lucru: că sînt un director iubit, stimat și respectat de muncitorii mei.

Invitații îl ascultă cu interes.

- Chiar acum am primit din partea lor un dar!...

- Să-l vedem, să-l vedem!

Dar fața domnului director se schimbase subit. În mîinile lui grăsună ține statueta unui muncitor zdrențăros care și-a sfărîmat cătușele.

Cel de față rămîn și ei ca statuete!...

- Val, ce neobrăzare, dragă - exclamă doamna prefect. Ce neobrăzare! Să trimită patronului lor asemenea cadou!...

- Aștia ar trebui descoperiți și învățați minte, maiorule! se adresează primarului, șeful legiunii de jandarmi, care-l aprobă solemn.

- Na, fi-rați ai dracului de nespălați! Și domnu' director Jiana dă cu statueta de pămînt. Apoi ia ziarul și, vrînd să-l arunce, rămîne ca trăsînit. Îl duce aproape de ochi și, după ce citește silabisînd, exclamă:

- Domnilor, și ziarul. Și ziarul mi l-au trimis înadins. A căzut guvernul provizoriu. A fost arestat!... Ulte!... Uitați!... Toată puterea a trecut în mîinile Sovietelor!... M-am curățat!... Gata, comanda!...

Cel prezenți se ridică de la masă, îl înconjoară pe director și citesc, cu fețe lungi, ziarul cu ultimele știri din Petrograd!...

- Va să zică tot au învins bolșevicii!...

Cînd își reveni, domnu' director Jiana se uită în jur și nu mai văzu pe nimeni. Musafirii îl părăsiseră. Doar în ușă, rezemat de perete, beat turtă și cu un pahar de vin în mîna, maiorul de jandarmi. Privea cu ochii holbați la dom' director.

- Îi arestăm pe toți!... Pe toți îi arestăm!... Este? Cine a făcut crima? Cine-a murit?

- N-a murit nimeni, maiorule!... A căzut guvernul!... Guvernul provizoriu!...! Pricepeți?

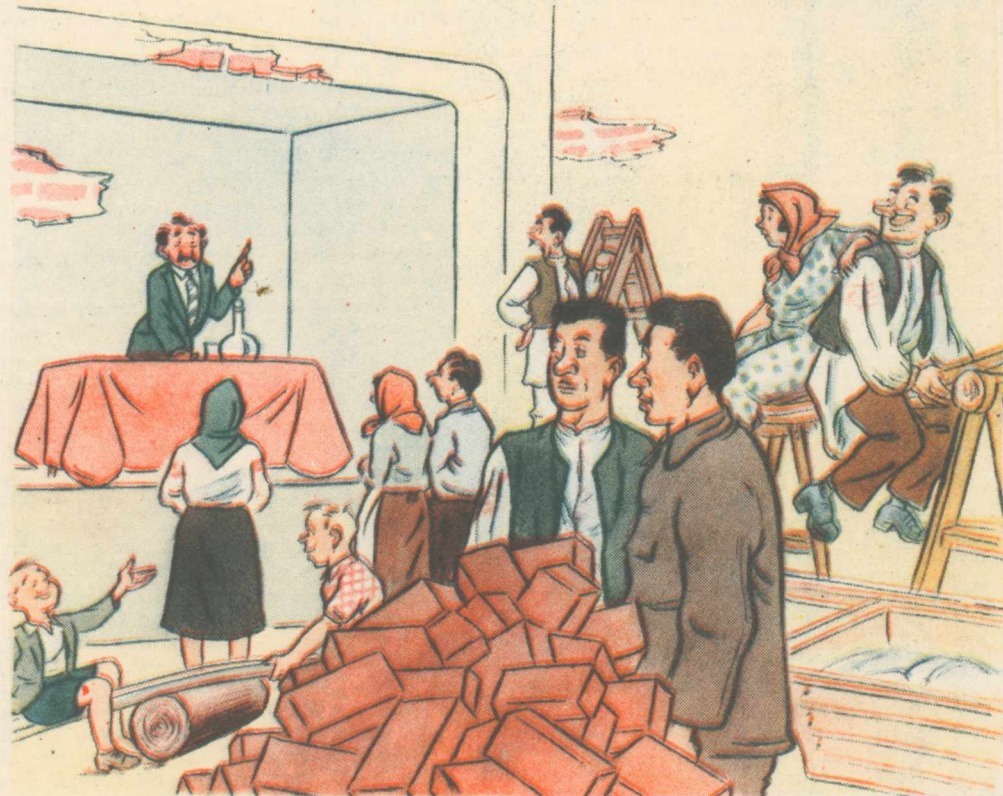
Maiorul îl privește cu ochii lui roșii, aburii de băutură.

- Care va să zică a căzut!... guvernul, ziceți!... Provizoriu!... Păi, dacă era provizoriu cum să nu cadă?... Să trăiești, coane, ura! Nici o grijă! Îi arestez!... Pe toți.

Dar domnul director Jiana nu mai avea nici un chef!...

„ACTIVITATE” LA UN CĂMIN CULTURAL

Desen de FRED GHENĂDESCU

- Sîntem mindri de activitatea noastră, tovarăși! În alte părți nu s-a reparat, pînă acum, nici acoperișul!

SECTIA RECONDITIONARE
A DAT 12 000 LEI
ACUMULARI
SOCIALISTE
PESTE PLAN

problema simplă

de VIOREL BURLACU

Ion Nițescu, cufundat în plușul fotoliului îi privea pe cei doi, pe Oprea și pe Toma. Își recapitulă în minte cine ar mai putea fi chemat, dar toți erau în concediu. Nu știa cu ce să înceapă, cu cele spuse de Marin, secretarul de partid, sau cu circulara venită de la Centrală. În fond, amândouă puneau aceeași întrebare, ce făcuseră ei de când plecaseră directorul la școala aceea de o lună, și de când el, Nițescu, îl ține locul, pentru ca întreprinderea să dea cât mai multe acumulări socialiste peste plan. De dimineață trecuse prin secții, vorbise cu muncitorii, dar nici unul, se vede treaba, nu prea știa ce-i aia, de vreme ce el se ocupau tot de economii, tot de resurse interne iar de acumulări propriuzise, nimeni. Alarmat, se dusesse la Pinzaru, de la sindicat, dar acesta o scâldă și-i răspunse că are puțină treabă dar că mine vor putea discuta problema.

Toma tuși năvălitor în timp ce Nițescu își aduse aminte de cei doi.

- Uite, mai tovarăși - începu el cu greu - vom chemat să ne sfățuim. Avem sarcini mărețe, și toți, umăr la umăr... - se opri însă speriat parcă de începutul aceia lozincard... am vrut să zic... voi vă ocupați de acumulări socialiste în sectoarele voastre? Tu, Toma, la administrativ, și tu la recondiționare?

Toma începu să tușească de-a binelea iar Oprea scâpă țigara din mână. Se aplecă iute, o ridică și murmură:

- Păi, eu... la noi... da, e lozınca aia: „Să dăm cât mai multe peste plan“...

- Și dați? întrebă într-o răsufare Nițescu.

- Păi, eu știu? Nu prea cred că dăm chiar așa de multe... oamenii se cam delasă... se ocupă mai mult de prețul de cost, de recuperări... și asta-i vina celor de la sindicat că nu-i lămuresc ca oamenii...

- Dar tu... tu de ce n-o faci? spuse cu reproș Nițescu; și tu, Tomo... la tine ce-i?

- La mine la fel... De acumulări nici vorbă. Am făcut doar vreo cîteva mil de lei economii din întrebuințarea imprimatelor vechi în locul hîrtiei de concept... dar ar fi cazul să ne apucăm și noi de ceva acumulări... că rămînem de căruță. Dar zău, măi tovarășe Nițescu, dacă nu mi-i greu.

- De ce, n-aveți condiții? sări acesta competent.

- Ba de-alea sînt... dar eu nu prea știu ce-s alea acumulări... asta-i!

- Parcă eu - se alătură și Oprea mărturisiri - parcă eu știu?

- Frumos, tovarăși, n-am ce zice... frumos. Păi, dacă nu știți voi, cei din frunte, cine să știe?... Necalificați? Frumos, repetă el. Uite ce e: la ieșirea din schimb veniți aici la mine... O să vă lămuresc eu... pînă atunci mai gîndiți-vă și voi la lipsurile voastre... Asta-i, Noroc!

După ce Oprea și Toma plecară, Nițescu

se gîndi că n-a vorbit frumos cu ei. Nici el nu prea știa ce-i aia... Ba mai bine zis nu știa deloc. Nu-i nimic, pînă la două e timp. Află el. Se gîndi mult, mușcînd cu ciudă lemnul creionușii, la cine să se ducă să-l lămurească. Se gîndi la cei din colectivul de conducere, dar îi elimină pe rînd. Îi era rușine să știe responsabilul cu cadrele sau secretarul de partid că nu s-a interesat pînă acum de o problemă atît de arzătoare. Deodată se lumină la față, contabilul-șef; erau doar prieteni și nu se putea ca el să nu știe ce-i aia acumulare. Ieși din birou, răsuci cheia de două ori, și urcă în goană cele două etaje. Deschise ușa pe care scria „Contabil-șef“, cu băgare de seamă, și dădu să intre. Se opri însă, apoi o închise la loc. Pinzaru tocmai asculta cu atenție explicațiile ce i le dădea contabilul despre problema acumulărilor socialiste.

Coborî agale și se încule în birou. Își prinse capul înfierbîntat între mîini:

- Mi-a luat-o înainte - se gîndi speriat - acuși vine la mine și o să încep s-o scald eu, cum a scaldat-o el dimineața. Trecu în revistă raftul de cărți cartonate dar în nici una nu putea găsi răspuns; erau numai volume de literatură. Se mai frămîntă un timp, apoi, hotărît, porni pe culoar și bătu la ușa organizației de partid. Intră, însă se retrase de-a-nădăratelea spunînd că va reveni mine... sau altă dată. Marin îi strigă însă să nu cumva să uite de problema acumulărilor. O sudoare rece îi cuprinse după ce închise ușa. Își șterse fața din greșeală cu pachetul de țigări apoi cu batista și o porni înapoi; la Marin îi văzuse pe Oprea și pe Matei.

Se gîndi că n-are încotro și intră la responsabilul de cadre.

- Apăi, măi tovarășe Simion... eu am o problemă...

- Dar ce-i cu tine... ești tras la față... te simți rău?

- Nu, sînt sănătos... numai că am venit să te rog să-mi explici o problemă... Al timp?

- Am, cum să nu... pentru tine... la zi!

- Uite, eu nu prea sînt lămurit cu astea... cum le zice, cu acumulările socialiste...

- A... păi nimic mai simplu... Acumulările sînt... așa, cum să-ți explic eu ca să înțelegi mai bine... sînt socialiste... Știi ce, nu poți veni mine? Acum mă grăbesc... am niște chestiuni urgente la raion... E bine?... Vii mine?...

Nițescu ieși ca oprit din biroul acestuia. Se încule din nou în birou la el și prinse cu ciudă creionul de cristalul biroului. Gîndurile îi zburau buimace. Se fola mereu în fotoliu, negăsindu-și loc. Terminase țigările și se apucă să-și răsucească una, din capetele adunate din scrumieră. O aprinse, trase cu nesaț din ea și parcă se mai domoli. Soneria telefonului îl sperie, totuși. Ridică cu grijă receptorul.

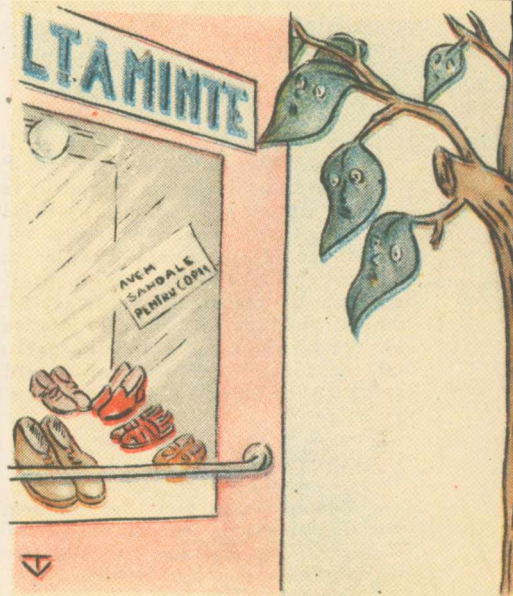
- Da eu... cine? A, tovarășul director... Păi nu sînteți la școală?... De acolo vorbiți?... Ce

să fie, tovarășe Tănăsache, toate bune... merge n-aveți nici o grijă... nu vă fac de ris... și acumulările o ducem bine... adică, să flu sîncă așa și așa... Ba oamenii muncesc, cum să nu cu planul stăm foarte bine... Nu, nu-i nevoie să veniți... O să mă descurc eu... Din nou vă spun să n-aveți nici o grijă... Noroc... Spun la învățat. În receptorul aparatului se auzi un clinchet și de abia atunci Nițescu îl așeză furcă. Îi era necaz că nu-i mărturisise tot. Poate i-ar fi lămurit... Nu se poate să nu știu... E director doar...

Soneria telefonului zbrînti prelung... O tot el, gîndi și ridică cu înfrigurare receptorul.

- A, tu ești!... Nu, nu viu la masă... am ședință după-amiază... Nu rămîn eu flămînd la cantină... Ascultă, Măriucă... Pe la voi, la fabrică, se vorbește de acumulări socialiste?... Nu zău... Douăzeci de mil doar brăda voastră?... Și cum ați făcut?... Ei, cum să nu știu... și noi, sigur... am întregat și eu așa, într-o doară... bine... la revedere.

Hotărît lucru avea o zi cu ghinion. Sau, mai bine, o zi grea, peste măsură de grea... Prieteașul din perete; era 12 jumătate, puțin vor intra în ședință. În ședința pe care chiar el o convocase... Un gînd salvator

INTRE FRUNZE

- Ei, e timpul să veștejim; vitrinele O.C. prezintă simptome sigure de toamnă...

Desen de V. TIMOC

eu prin minte. Da, da, va spune că-l bol-
y... Va amina ședința și după-amiază se va
e la Marin acasă ca să-l lămurească se-
tarul. Apăsă cu teamă butonul soneriei iar
d secretara vru să intre își aduse aminte
s-a încuiat pe dinăuntru. îi deschise.

Mă simt cam rău... O să plec acasă...
ă vin oamenii, le spun că am aminat șe-
ța pe mline... Până atunci aflu eu...

Ce să aflați? S-a întâmplat ceva?

A, nu, spuse el repezit, aflu... leacul... Nu
m spus că mă simt rău?... Și acum la reve-
re, adăugă, luându-și haina de pe spătarul
ui scaun.

La revedere... și sănătate...

n curte, în fața panoului, Pinzaru scria cu
ta ceva. Nițescu privi distrat: „secția re-
diționare a dat 12.000 lei acumulări socia-
e peste plan"... Recitii cele scrise, neînțe-
nd aproape nimic apoi un gînd îl fulgeră:
rea a știut deci... A știut și și-a bătut joc
el, asta era... Se hotărî să meargă în secție...
vorbească cu oamenii și apoi să-i spună
Oprea cîteva să-l ție minte.

Se opri în fața unei freze:

- Am auzit vești bune, Panalțe... 12.000 nu-
ă... dar cum făcurăți, ai?

- Păi, simplu... Eu am făcut economii la ma-
tale...

- Eu am aplicat o metodă nouă de tăiere,
amestecă un tinerel de la strungul de ală-
ri.

- Da, confirmă și Panalț - fiecare cite ceva
s-a făcut!

- Dar acumulări propriu-zise n-ați făcut? -
crebă Nițescu.

- Păi astea ce-s, nu acumulări? Toate la un
e nu dau un beneficiu peste plan?... Vreți
ne încercați, credeți că noi nu știm ce-s
ea... Așa a făcut și tovarășul Oprea...

Nițescu se depărtă încurcat, murmurînd
va care semăna a glumă, apoi mări pasul,
răbătînd curtea în goană, urcă scările cite
uă și năvăli în birou. Secretara îl privi
erlată, apoi mirată. Peste puțin timp o sună:

- Știi, mi-e mai bine... O să ținem ședința
cea... Am aflat...

- Leacul?

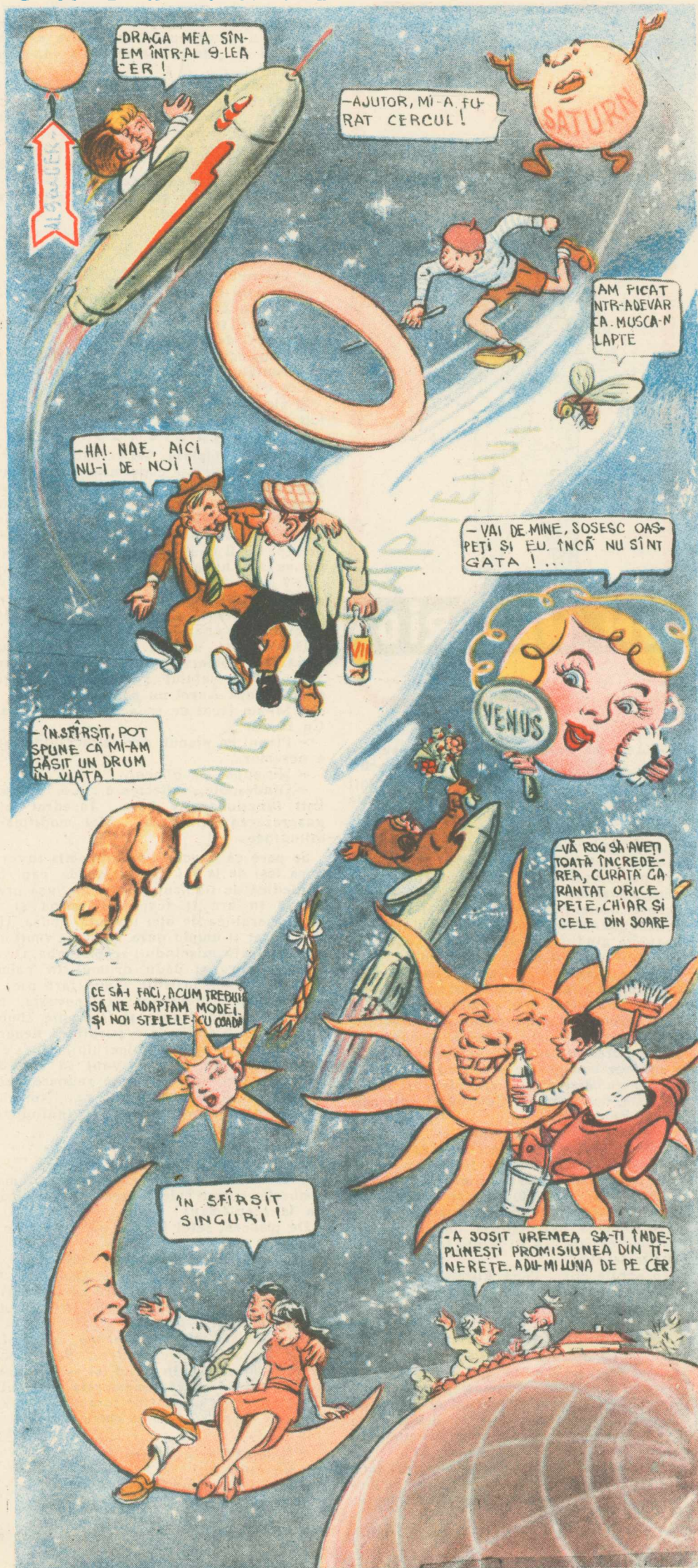
- Da... da... leacul... Și vezi, te rog, dacă-i
tovarășul Marin la organizație. Am să discut
el ceva... Într-o problemă simplă... În pro-
ema acumulărilor socialiste...

*În Orașul Stalin, pe strada Hala Lifșit
ca și pe alte străzi, lipsesc
becurile electrice.*

Ce faci, tovarășe? La vîrsta d-tale te joci
e-a baba oarba?
Da' de unde... Fac exerciții de recu-
oăștere a terenului, pentru la noapte,
înd mă înapolez acasă...

Desen de ST. ȚINȚU din Orașul Stalin

Desen de A. POCH

- Asta mă deoaache, să știi. Să o sun pe Maria să-mi ia un CIF... Cum dau cu ochii de el, dimineața, și-l văd cum ride cu toți dinții albi, mă trece un junght de la frunte la ceafă. Ride, ride prea mult.

Dobre ascultă resemnat istoria pe care o știa de mult. Șeful, directorul tehnic adjunct (dir. tehn. adj. pe ușa) Costăchescu are nevoie totdeauna de o prezență fizică pentru a-și dezvălui gândurile, aprecierile despre oameni. Interiorizarea îl e ostilă; independent de reacția partenerului, el își dezvoltă gândurile lent, circular, ca merusul unui ac pe o placă de gramofon.

Dobre îl ascultă în fiecare dimineață cu indiferență și placiditate, nu-l supără aprecierile și confesiunile șefului decât atunci când barometrul arată scăderea de presiune căci e reumatic și-i suportă discursurile în picioare. În ceea ce-l privește pe Popa, e aproape complet de acord cu directorul. Popa e un băiat muncitor, e adevărat, nimic de spus, dar e prea... Cum să zic, din cale afară. Ride mereu.

- Ascultă, Dobre, ce spun eu. La jocul de muncă, la birou nu trebuie să ai o figură indecentă. Noi nu înlăturăm tradițiile, vezi, s-a tipărit și Eminescu. Vasile Lascăr a dat acum 80 de ani primul cod al salariatului public. Sobrietate da, figură solemnă, dar distinsă, da... Popa asta nu face carieră, să îți minte ce-ți spun eu, uită-te la el...

În aceste clipe, Popa Aurel, cu minciunile sufocate, răsuca picioarele metalice ale compaselor, mînuind cu o îndemnare căpătată după multe exerciții, riglele îmbumbate. Sufletul îi era plin de soarele care se tot anunța pe după fereastră.

- Ia tești matale la geam și cheamă soarele, se adresa pe neașteptate proiectantului care ascuțea un creion la planșa de alături. Și parecă nevrînd să dea atenție cuvintelor, închise pe jumătate un ochi măsurînd o distanță migăloasă.

- Cum asta, se roși a bună-cuvîntă fata.
- Așa povestea Creangă că făcea mîncă-sa cu el cînd era vremea înourată. Îi scotea în prag.

- Care Creangă? se amestecă o femeie înaltă și tunsă scurt.

- Mata n-ai de unde să știi, că nu ești din Moldova.

Discuția se curmă cu apariția șefului care aruncă cunoscuta sa privire care se traducea cu „din prima secundă văd totul, știu tot”.

- Dobre, să mute birourile din colț...

Costăchescu se căzni să-și oprească cît mai mult privirea departe de Popa. Zimbește?... Da, bineînțeles!

- Cum merge lucrul, tovarășe Popa?

- Bine! Aprecierile le faceți însă dv.!

- Vesel, vesel, ca totdeauna!...

- Zimbeam... Mă gîndeam că astă-seară avem spectacol. Veniți?

- Cînti la cor?

- Nu, joc!

- Joci? Dansuri?

- Teatrul!

- De asta îți arde matale? Ești doar încadrat la a XI-a... Ce idee!...

După ce șeful plecă, Popa se adresa „planșetei” de alături:

- După cantină mergem să privim natura în Cișmigiu? E mică și meschină, dar azi nu se cunoaște fiindcă e soare...

Și zîmbi din toată inima și mai ales cu toți dinții.

.....
- Am văzut piesa. Ce caraghios!tc, bre. De ris se ride, dar cogeam!te oameni serioși, să facă pe caraghioși! Eu n-aș da voie. Asta aduce o notă de neseriozitate în întreprindere. Și Popa asta... Nu-l înțeleg. Pe cuvîntul meu de onoare dacă-l pricep. Eu îl chem și i-o spun de la obraz. Ce se tot hlițește, ce-i buna dispoziția asta? Niciodată un asemenea om n-o să ajungă într-o funcție de seamă. N-are prestanță, dragă. Orice s-ar spune, asta trebuie. Să-l chemi la mine!

Dobre ieși ușurat. Era prost dispus, afară era a ploaie și pantofii îl strîngeau.

În biroul șefului avu loc o discuție scurtă. Popa Aurel nu părea convins.

- Mi-am făcut de pe acum planul lunar. Cu 10 zile...

- Planul ca planul, dar ce faci dumneata e neserios...

- Nu supăr pe nimeni.

- Gîndește-te, reflectează... Ce naiba... Ești funcționar de bază... Încadrat la a unsprezecea minimum... Mai modifică-ți atitudinea...

Se pare că deochiul s-a transmis invers. Popa ieși de la șef cu durere de cap. Se împiedică de linoleum și... la lift, ușa grea prinsă în arc îi scăpă din mînă și îi simți marginea de oțel lovindu-i buza. Un gust sărat îi umplu gura. Deodată simți un obiect străin mișcîndu-i-se pe limbă. Duse mîna la gură și dădu drumul în palmă unui dînte alb, lustruit. Totul fără nici o durere. Ca la dentistul din poveste. Se privi în oglinda liftului și, fără voie, zîmbi. Dar zîmbetul slujit de o știrbitură neagră i se șterse cu iuteala fulgerului. Părea caraghios și bleg. Apoi îi veni să ridă de imaginea din oglindă, dar o sudoare rece îl cuprinsese. Ce-o să spună ea... Nu, nu trebuie să observe... Trist și îngîndurat coborî scările.

.....
- Cum mai merge?
- E serios, acum. De o săptămînă nu mai zimbește, nu mai ride. E încrunțat și sobru. Ca la regulamentul!

De plăcere, șeful fu gata să scape un... zîmbet.

- Munca de convingere, tovarășe. Îl propun pentru a XI-a medje. Luna asta ia primă. Îmi plac oamenii care ascultă. Știi, comandantul calcă sigur cînd trupa bate pasul cu el.

Cînd căpătă plicul cu prima, cea dintîi de cînd era în întreprindere, Popa făcu rapid o socoteală în gînd, și se îndreptă urgent spre o adresă memorată de mult. După trei zile, cînta iar, lucra și cînta... Cînta și lucra... Lucra și ridea...

.....
- Ne-a indus în eroare.
- Ce tot spui?
- Iar! L-ai văzut tu? Ride?
- Cu ochii mei. Ride cu toți dinții.
- Ce cabotin! Și-a bătut joc de noi. Să mai ai încredere în oameni! Mai pupă el primă! Mario, adu un CIF.

AL. POPOVICI

POMUL: - Mai mare rușinea. Parcă aș fi crescut în pădure...

Desen de V. VA

Urzica ajută

● Referitor la sezișarea „Urzicii” în legătură cu unele deficiențe de la Centrul mecanic-iași unde întocmirea și repartizarea buletinelor de lucru pentru muncitori se făcea în mod nejust Direcția generală S. M. T. și C. M. din M.A.S. ne răspunde că s-au luat în această problemă măsuri de îndreptare.

Cu alte cuvinte la Centrul mecanic-iași cu buletinele de lucru, nu se va mai face nici o lucrătură.

● Am adus la cunoștința Direcției generale utilaj industrial și construcții navale din M.I.M. C.M. că la Șantierul naval maritim din Constanța anul acesta a fost complet neglijată producerea din deșeuri a bunurilor de larg consum.

Ni s-a răspuns că s-au luat măsuri pentru depozitarea deșeurilor lemnoase, prelucrarea și valorificarea lor, prin O.C.L. Constanța.

Ceea ce dovedește că problema de mai sus va consuma în viitor pe tovarășii din conducerea S.N.M. Constanța pe o scară mai largă (cel puțin ca și în anii trecuți).

● „Urzica” a mai adus la cunoștință direcției de mai sus și faptul că la uzinele „Progresul” din Brăila din lipsa de preocupare a conducerii, nu se aplică metoda Kolesov decât atunci cînd se fac demonstrații, în restul timpului lucrîndu-se după metoda mai puțin avansată!

În urma sezișării noastre uzinele „Progresul” au confecționat 60 de cuțite necesare aplicării și extinderii metodei Kolesov.

Mai bine mai tirziu, decât niciodată...

Balada inginerului Manole

Argeşul în sus
Oblac spre apus,
Are un affluent
Mic şi inocent.
Însă un cioban
Cu instinct urban
După cit se pare
Cam din întâmplare
Şi cam imprudent,
Pe acest affluent
A făcut popas
Unde a şi rămas
Şi găbind imas
Clădit un oras
Aşa din nimic.
La început mai mic...

De atunci acum
Secolele-n drum
Au văzut cum cresc
Şi se construiesc
Pe aceste locuri
Case mari şi blocuri.
Dacă treci pe jos
Când e timp frumos
Pe o stradă pentru
Treburi către centru,
Vezi cum pe alocuri,
La parter, prin blocuri,
De un timp se lucrează
Şi se renovează...

Un exemplu? Gh.
I. Manole e
Inginer imi pare...
Are o lucrare
Într-un aprozar:
Statul popular
A găsit că-i bună
Şi e oportună
Un fel de schimbare
Şi de renovare:
Asta implica
Un zid ce era
Cam păraginit
Şi neisprăvit
Încă din pchime,
Să mi-l ştergă suprime:.

Iute deci s-a pus
Mări de-a adus
Nouă mesteri mari,
Arhitecţi, zidari,
Cu Manole zece
Care-i şi întrece...
Mesterii grăbea
Planuri întocmea
Ba se mai certa
Pentru o schiţă rea
Şi inpectiva
De-âl de o greşe;
Ba mai calcula
Şi mereu lucra,
Ba iar se certa
Şi iar calcula...

Când se plictisea
Zidul dărîma l...

Dar nu apuca
Zidu-a dărîma,
Mări că venea
O patalama
Care-i anunţa
Lucrul a sîsta
Căci iar trebuia
Zidu-a înălta
Şi-a-nfrumuseţa...

Manole găsea
Că-i de cupîinţă
Să-şi şedîntă:
Iute se-apuca

De mi-o convoca
Şi-astfel el grăia:
- Toarăşti zidari,
Nouă mesteri mari,
Curînd oă silifi
Lucrul să-l porni
Ca să-mi ridică
Şi-aici să-mi duraţi
(Nu-avem alt mijloc)
Zidul iar la loc.
Iar cei mesteri mari,
Arhitecţi, zidari,
Cu Manole zece
Care-i şi întrece,
Iar se apuca
Sfori de întindea,
Loc de-mi măsura...
Iar Gh. I. Manole
Arde trei console
Ca să fie ştire
Întru pomenire...
Ba sau apucat
Şi-au adăugat
Tot în ghips turnat
Mîndru modelat,
Foi de cucuruz
Pentru un avuz
(O fintină lină
Cu apă puţină).

Dar nu apuca
Bine-a termina,
Mări că venea
Iar patalama
Care le zicea
Zidu-a dărîma...

Ei şi cînd vedea
Inginer-aşa,
Iar mi-o convoca
Şi „et-cetera”...

Mesterii văzînd
Lucrau injurînd
Injurau lucrînd,
Dar Manole sta

Nici că mai lucra
Ci mi se culca
Şi un vis visa,
Apoi se scula
Şi-astfel cupînta:
Nouă mesteri mari
Arhitecţi, zidari,
Ascultaţi ce zic:
Asta nu-i nimic!
Ştii voi ce-am visat
De cînd m-am culcat?
Mări se făcea
Că din nou venea
O patalama,
Care imi zicea:
Manole, Manole,
Inginer Manole,
Lasă totul baltă,
Fă o scenă-naltă
Şi-apoi stucăria
Sălii „Comedia”.
Fă-i tapete roz,
Zoirle-n jur moloz
Lasă-l „suvenir”
Monarhului Lear,
Fă din grinzi grămadă
Să nu se străvada
Prin mortar pierdută
„Doamna nevăzută”...

Fugi apoi în grabă
Caută-ţi de treabă
Pînă la „Estradă”
Fă-i din nou faşadă,
Pune-te şi scoate
Scaunele toate,
Să nu fii banal
Schimbă-i scena-n stal,
Stalu-n oestiar,
Vestiaru-n bar,
Barul în cabine,
Cabinele-n fine
Nu mai ştiu în ce...

Fugi de-acolo Gh.
I: Manole-n jos,
Spre un ritu frumos,

Pînă la teatrul de
Operetă ce
Tot în stagiune
Se repară...

Pune

Şi aici moloz,
Cărămidă roz,
Că n-ai să găseşti
Nici aici fereşti
Astfel că străbate
Vintu-n libertate
De se miră şi Ana
(Ana Lugojana)...

Şi pe unde treci,
Pe străzi sau poteci,
Cu rindelele,
Bidinelele,
Cu popselele,
Cu boielele,
Cu surcelele,
Cu spoielele,
Naltă schelele
Şi belelele...
Fă-le toate-aceste
Fiindcă asta este
Predilecţia
Din direcţia
Teatrelor, ce-acum
Lasă-aşa în drum
Ditai stagiune
Pentru a se pune
Scene să dărîme
Ziduri să sfărîme,
Toate pentru a
Se reapuca
A le re-nălta.
Şi-asta cit se pare
Nu e întâmplare
Ci „planificare”!

C. OTTESCU

ELEVUL: - Pînă mîine să vii cu freză!

Desen de VAL MUNTEANU

NARCOTICE FĂRĂ EFECT

În sfârșit, americanii pot râsu-
fla ușurați!

Una din problemele care-i frământă desigur pe toți oamenii cinstiți din S.U.A. e pe cale să-și găsească rezolvarea. Se știe doar că din moment ce cauzele unei războaie sînt identificate, remediul se găsește ușor. Este vorba de stăvilirea criminalității care la proporții în zindurile tineretului american.

Pînă acum lupta împotriva acestui flagel, despre care o personalitate oficială din S.U.A. spunea că este „frontul pe care America a luptat cel mai slab”, n-a dat rezultate pentru că s-a urmărit o pistă greșită.

Cei mai mulți credeau că vina o poartă filmele erotice sau cu gangsteri care abundă pe ecranele americane, sau emisiunile de televiziune, în majoritate afectate aceluiași subiect, sau răspîndirea largă a comicsurilor, despre care un studiu al universității din California relatează că se tipăresc în circa un miliard de exemplare anual.

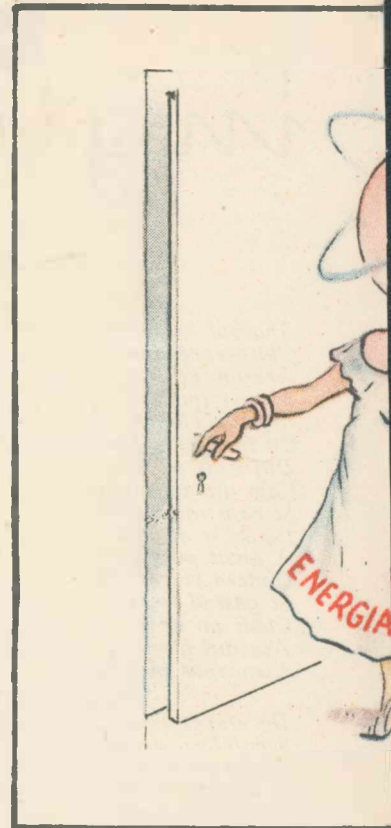
Eroare! Profundă eroare! strigă triumfător mister H. J. Auslinger care poartă pompoasa titulatură de „comisar al comisiei narcoticelor”, pînă mai ieri un ilustru necunoscut, dar care, datorită descoperirii sale și celor care l-o popularizează, va deveni curînd o „glorie” a S.U.A.

Într-un raport adresat Camerei Reprezentanților „onorabilul” „comisar al comisiei narcoticelor” scrie că traficul clandestin de stupefiante face parte din „sistemul perfid al regimului comunist de la Pekin tinzînd nu numai să-și procure bani dar și să demoralizeze lumea liberă răspîndind descompunerea în sine și astfel să neutralizeze capacitatea ei de apărare...”(1)

Dacă ridicolul ar ucide - cum spune o zicală franceză - ce s-ar întîmpla cu mister Auslinger? Comisarul comisiei narcoticelor nu se teme însă de ridicol și nici agenția „Associated Press” care face publicitate în jurul lui.

S. GL.

Desen de H. LERU

- De
- Film

I N

Pescuitorii

Sectoare maritime, însumînd 48.000 lungul litoralului insulelor japoneze, luate pentru exercițiile aviației și americane. Accesul la mare al pescarilor în aceste regiuni a devenit imposibil sula Okinawa s-au desfășurat recent comune americane și engleze. Această fiind ocupată de armata americană în sfârșitul războiului mondial, nici nu în considerație pentru economia japonezei căreia situație e din ce în ce mai pr...

De aceea, revolta pescarilor din Ușinada, care, dintr-o revendicare locală, a devenit o cauză națională, a primit un caracter patriotic a sute de mii de japonezi care condamnă folosirea bazelor militare din Japonia s-au adunat 24 milioane de semnături.

Și totuși sectoarele respective rămân departe ocupate.

Fiindcă mai există anumite cercuri pesculesc în apă tulbură.

Megalomanie

Despre ambiția d-nei Claire Boot, ambasadoarea la Roma a S.U.A., de a face afaceri externe și chiar interne ale S.U.A. s-au scris multe în presa mondială.

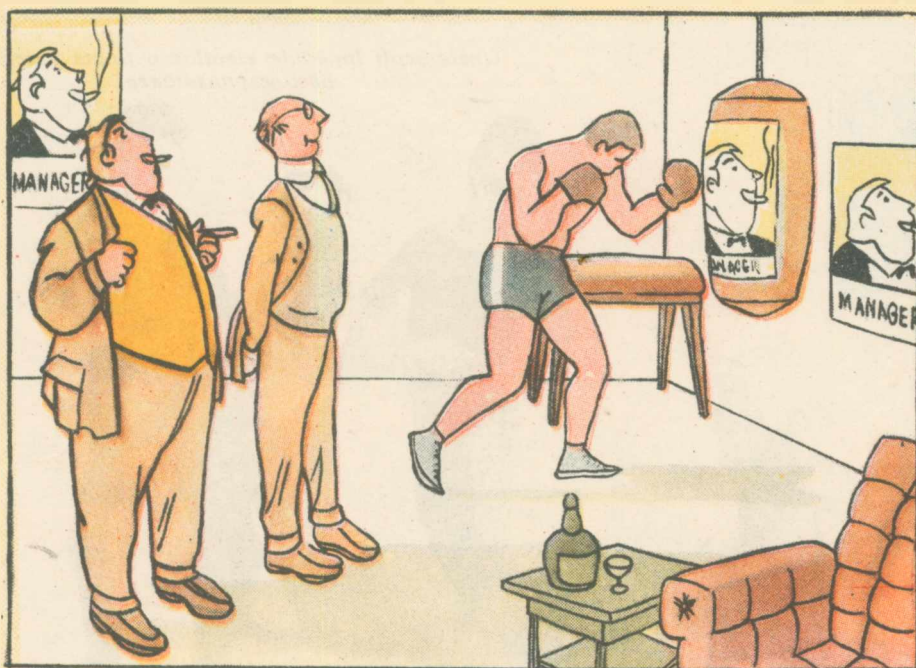
Mai grozav chiar decât Mrs. Luce, vedea a fi un italian care, spre a restitui echilibrul, s-a instalat în holul celei de-a doua ambasade S.U.A. din Roma unde, stînga și în dreapta, iar funcționarii mai, care îl invitau politicos să părăsească locul, le-a bătut cu pumnul în masă și a spus: „Eu dictez aici!”

A fost nevoie de concursul pompierilor de o luptă îndelungată pentru ca respingerea să fie urnit din loc și d-na Claire Boot să-și poată relua ocupațiile, să poată bate cu pumnul în masa primului ministru italian și să spună: „Eu dictez aici!”

Spatele lui Cian

Ce-i cu Cian?... Pe lângă vechea lui idee fixă a „viziunii” Chinei în 24 de ore, lată că a început o serie de halucinații a început să bîntuie

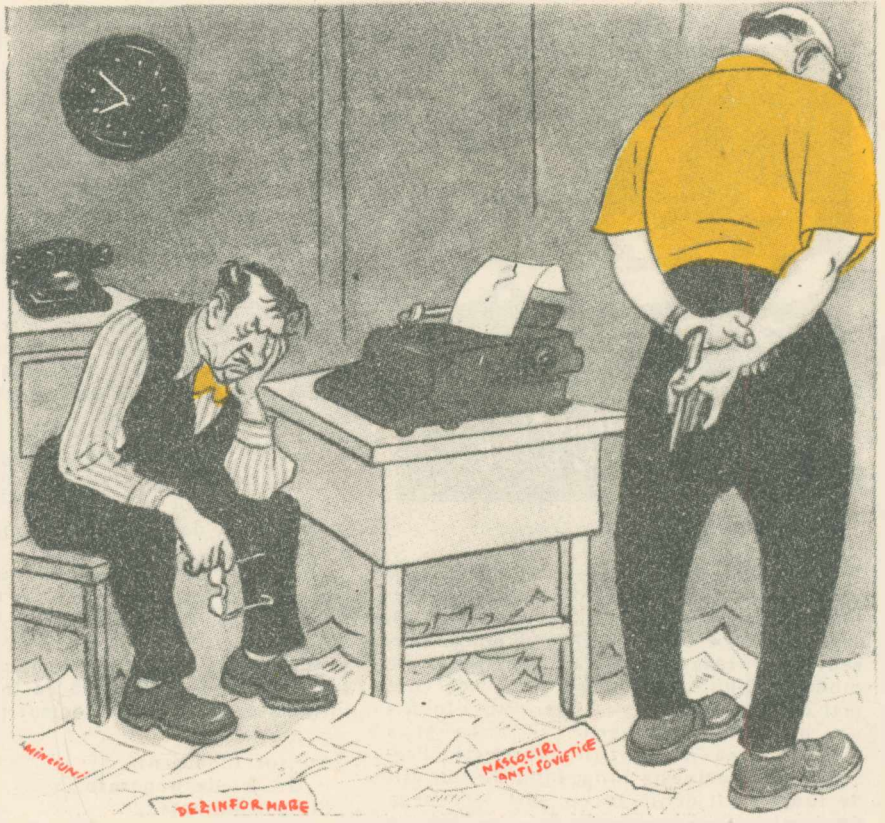
Desen de BENEDICT GĂNESCU

MANAGERUL: - Acum sînt sigur că Bill o să se antreneze cu tot sufletul; nu i-am dat nici un ban de trei luni!

mă părăsești, Atomîșo dragă?
n bărbat fără viltor!

- Situația internațională este în vădită destindere!
- Da... Nimic de zis!

Desen din „Krokodil” de BORIS EFIMOV

U M I N A F A P T E L O R

lui cutie craniană. Astfel, ~ deși e păzit de o întreagă flotă de război (a VII-a americană) și de cei mai deștepti „boys” ai fratelui Alan Dulles, lui Cian Kai-și a început a i se năzări că se pun la cale multime de comploturi... comuniste împotriva „prețioasei” lui persoane.

De aceea, deunăzi, părindu-i-se că a descoperit în ochii propriului său șef de stat major personal și confidențial niște intenții perfide și macabre, Cian Kai-și l-a demisionat și anchetat pe loc. Apoi, înspăimântat de cîte a aflat din privirile generalului Sun Li Ten, a dat ordin imediat ca toți ofițerii taivaniști să poarte chipiurile pe ceafă, ca să li se poată citi în ochi ca în palma, ~ și le-a interzis categoric portul ochelarilor de soare, pentru ca nu cumva în dosul sticlelor negre să se ascundă gânduri de aceeași culoare.

Noroc (?) că la Taipe nu sînt zgîrie-nori. S-a văzut doară în „cazul” Forrestal ce sfetnic rău e spaima...

Intre psihotehnicieni

...Nu-i nici psihologie, nu-i nici tehnica, dar se numește „psihotehnică”. E vorba de un sistem de angajare a muncitorilor, sistem originar din S.U.A., dar care face acum în Franța asemenea ravagii, încît a stîrnit protestele opiniei publice.

„Sociometrie și productivitate”, ~ „psihotehnică și psihodramă” ~ sînt numai cîteva din subtitlurile unei conferințe a expertului american Moreno, care a vorbit deunăzi despre problemele productivității muncii, sub auspiciile secretariatului general al guvernului francez.

Ascultîndu-l, mulți dintre specialiștii francezi au fost însă de părere că în materie de „psihodramă”, „sociometrie” etc., francezii nu au nimic de învățat de la americani, ba chiar i-au și întrecut. În sprijinul acestor susțineri, ei au arătat că federația patronilor din industria metalurgică a... fabricat recent nu mai puțin de 1300 de psihotehnicieni care în curînd vor începe să funcționeze. Cunoscuta întreprindere S.N.E.C.M.A. din Boulogne Billancourt, unde lucrează circa 2000 de muncitori, are o comisie de 7 specialiști psihotehnicieni. Unei femei care voia să ocupe un modest post în această uzină, i s-au pus nu mai puțin de 95 de întrebări, dintre care cele mai multe se refereau la somn, vise, persoanele cu care doar

me, etc. În cele din urmă, femeia a leșinat și a fost primită... într-un spital.

Acest sistem de examinare a stîrnit vîl proteste, ca de exemplu acela al federației naționale a inginerilor din Franța, și chiar indignarea unor ziare burghize ca „Vie française”, care cere să se evite absurditățile... psihotehnice, mai degrabă psihopatologice. Iată o discuție între doi membri din comisia „psihotehnică”:

- „Eu am știut imediat că acel casier pe care l-a angajat fabrica X o să fugă în cele din urmă cu banii. Cînd i-am pus la examen o întrebare, l-a căzut din mină palaria” spune președintele comisiei de psihotehnicieni.

- „Și ce a făcut?” întrebă unul din examinatori.

- „A șters-o!”

- „Și acum?”

- „Nu-ți dai seama? Acum a făcut la fel!”

Cumul

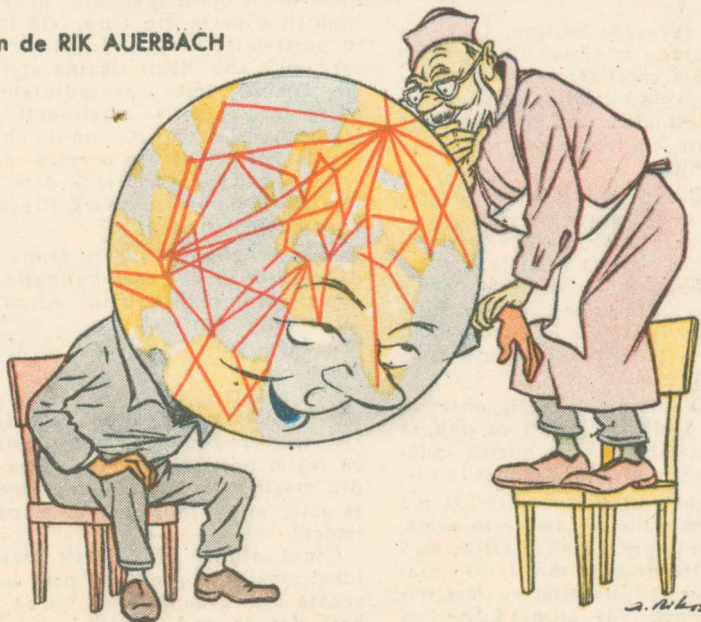
Iman Ahmed este unul dintre numeroșii regi arabi care își trag sursele de venituri din sursele de petrol exploatate de anglo-americiani.

Opera de administrare a regatului reducîndu-se astfel la încasarea comisionului plătit de societățile petrolifere, regele Ahmed, spre a-și mai omori timpul, și-a format un nou guvern și s-a autonomit președinte al Consiliului. Și cum nici prințul moștenitor Emir Seif Ul Islam Mohamed El Badr nu prea are cu ce-și trece vremea, l-a făcut vicepreședinte al Consiliului, ministru al afacerilor străine, ministru al apărării etc.

Consiliul de miniștri al regelui Ahmed al Yemenului seamănă leit cu Consiliul de administrație al regelui Rockefeller al petrolului, în care de asemenea totul se petrece în familie.

Ca urmare a rezultatelor conferinței de la Geneva, și a mișcării pentru destinderea internațională, turismul se dezvoltă.

Desen de RIK AUERBACH

DOCTORUL: - Mergi spre bine, se restabilește circulația!

De aproape o oră președintele sfatului popular din Avrâmuș stă aplecat deasupra unei mape și desenează meticolos ceva. Acel „ceva” e un titlu. De sub penița președintelui răsar în linie dreaptă forme ciudate, pline, cu înflorituri, care de care mai originale. După ce a isprăvit, a închis un ochi ca la tragerile cu arma și a ridicat mapa în poziție verticală. Președintele o privește lung, lung de tot, atît de lung, încît ochii încep să-i lăcrimeze de nemîșcare sau poate de dușoșie. În orice caz, faptul e sigur: ochii îi lăcrimează. A băgat de seamă și portarul, moș Iftode, care s-a apropiat de birou aducînd o veste. N-a îndrăznit să-și tulbure șeful. Și-a aruncat, doar, privirea spre obiectul admirației președintelui, silabisind în gînd: „Re-a-lizări pe trimes-trul trei!” Ei, da. Frumos scris, numai că... Și aici moș Iftode a vrut să rostească o vorbă din bătrîni dar și-a luat seama cu gîndul la omul care aștepta afară:

- Tovarășe președinte, o vînit cineva de la regiune. Iacă, seară, neseară - o vînit și vî caută chiar pe dumneavoastră „personal”. Să-i zic să intre?

Președintele, la auzul cuvîntului „regiune”, sări ca ars. Cu mișcări repezi sprîjini mapa de hălîmară, întoarse lampa de birou spre ea în așa fel ca lumina să cadă direct pe titlu și se întoarse grabnic spre Iftode care îl urmărea calm, așteptînd:

- Să intre...

Peste cîteva minute în încăpere dădu buzna un fel de avalanșă zgomotoasă, urmată de o rafală de vînt care făcu să se închidă ușa fără ajutorul lui Iftode. În fața acestei apariții, președintele scoase un strigăt scurt de unde se poate deduce că a fost surprins:

- Aaa, dumneata, tovarășe Miclăuș?!!! Ia, ia șezi colea...

Omulețul-avalanșă, dădu din mîini agitate:

- N-am timp, tovarășe Stoîșor. În patru ore trebuie să ajung la sfatu' din Strimbișoara. N-au trimis „realizările” pe trimes-trul trei... Or fi avînd lipsuri, nu se pricep să întocmească situațiile, dracu' știe... Mă duc să le fac un control... așa că să-mi dai mașina sfatului...

Stoîșor, președintele sfatului popular din Avrâmuș, făcu ochii mari, a mirare:

- Noaptea, tovarășe Miclăuș? Rămîneți pînă mîine. Avem cameră oficială...

- Ce mîine? N-am timp. Mîine la amiază trebuie să fiu la Sătmărele... Nuuu, nici vorbă. Plec noaptea asta. Ce să-i faci? Așa-i munca de teren, tovarășe Stoîșor: ziua, noaptea: hai la drum...

- Numai pe la noi nu treceți, observă plin de regrete Stoîșor. Ziceam că, deh, să veniți să vedeți... Și ochii i se opriră îndelung asupra mapel, cu titlul desenat în tuș.

- Păi de sfatu' dumneavoastră să mă ocup eu? La alea slabe și rămase în urmă, acolo e necesară prezența noastră, nu? Cu dumneavoastră nu mi-e mie frică: realizări aveți? Aveți! Situațiile au fost trimise la timp? Fost. Păi, atunci? Sper că datele corespund cu...

- Vai de mine, se poate? Eu personal m-am deplasat, am văzut, am controlat. Eu

personal. Iacă, ici - și președintele luă cu venerație mapa în mînă, o deschise și desfășură o hîrtie lungă, impestriată: harta rațională. Degetul președintelui urmări o linie neagră, punctată, din loc în loc, cu roșu.

- Ăsta-i drumu' spre Strimbișoara. Ei, cit pietriș crezi c-am băgat aici? Tone întregi, tovarășe Miclăuș. Știi cum era? Numai gropi. Și acu'? Ia priviți: șosea națională, nu alta. Da' parcă numai așa? De cel dinspre Valea Seacă ce ziceți? Da' de al din Frăsinet? Și parcă numai atît? Să vezi podurile peste Frumușica. O mîine - lemn de stejar și picloare de beton să țină o mie de ani... Că pînă mai ieri o treceau țaranii în apă pînă la briu... Ei, da' acu' avem cu ce ne mindri... Pe urmă, în comună cîte nu s-au făcut. Doar serie aici. Și dacă cifrele nu vorbesc, atunci eu ce să mai zic?

Miclăuș zîmbi satisfăcut:

- Frumos, daaa, foarte frumos... Așadar, am drum bun. Asta înseamnă că-n patru ore sînt la Strimbișoara, rezolv mîine între șapte și opt povestea cu ei și - fulger - la Sătmărele. Poimîine sînt la regiune...

Miclăuș ridică ochii spre Stoîșor cu profundă recunoștință. Apoi privirea i se întunecă o clipă, dovadă că în mîine i se infiripase un gînd nu tocmai plăcut:

- Ai o lipsă...

Stoîșor îngălbent...

- Un fel de nepăsare...

Stoîșor îngheță...

- De ce nu-i ajuți pe cei de la Strimbișoara? Să le arăți cum se lucrează, cum se întocmește o situație... cum... mă rog, cum vă gospodăriți... Ajutor în muncă, tovarășe, schimb de experiență, tovarășe... Pricepe?

Stoîșor răsufală ușurat:

- Taman la asta mă gîndeam cînd ai spus că la Strimbișoara nu merg lucrurile prea bine... Zic eu în gîndul meu: tot merge tovarășul Miclăuș acum... Așa că o să mergem împreună... Să-i ajutăm, da, să le împărțăm experiența... Aveți dreptate: am o gravă lipsă... Atunci să mergem, nu? Conduc eu mașina...

Miclăuș surise vădit impresionat. Ei, dacă ar fi toți președinții așa...

Întuneric beznă. De o parte Frumușica aleargă năvîrloasă la vale cîrînd cu ea bușteni și mlî gros de pe maluri, de cealaltă parte siluetele stîncilor dorm aplecate peste fișa de drum care seamănă cu o machetă geografică cu munți, dealuri, lacuri în cele mai ciudate forme. Lîngă un podeț din care au rămas cîteva birne putrezite îmbrăcate în mușchi verde-viscos - semn că nu mai e folosit de mult - o arătare neagră, enormă, din care nu se vede decît botul ieșit din groapa ce i-a înghițit o parte din trup, stă incremenită în pustietatea nopții. În pîntecul arătării, care nu e alta decît mașina sfatului popular din Avrâmuș, președintele răsturnat pe spate din cauza înclinării „terenului” studiază la flăcărița unui chibrit harta rațională. Miclăuș are o criză de ficat și cîteva cucute în frunte - date seismografice ale drumului parcurs. Președintele încercă să-l imbuneze:

- Lăsați, nu vă faceți sînge rău... Mă dau eu jos să văd care-i situația... Vă spun sigur - am greșit drumu'. Altmînteri cum? Doar serie aici că...

- Zi, șosea națională, ai? Control personal, ai?

- Cine știe... o fi dus ploile pietrișu' la vale... Băteții au spus că... Ingineru' a zis... Eu cred c-am greșit drumu'... Lăsați că ieșim noi de aici... Iacă, mă dau eu jos din mașină, împing un picuț, trecem podu' și gata, sînt sigur că dăm peste... realizări!

Cinci minute s-a învîrtit președintele în jurul mașinii, orbecînd prin beznă. Să o scoată din groapă nici vorbă. Poate cu boii, dar de unde să iei la mîezul nopții? Abătut, privi de-a lungul drumului plin de gropi și băltoace: nici urmă de pietriș. Cum de n-a controlat? Cum de s-a luat după

rapoarte? Să vezi acum poveste la regiune...

Încet și cu aceeași teamă în suflet porni spre pod. Măcar asta de-ar fi bun... Și puse piciorul pe prima stîngie a podului...

S-a auzit doar un strigăt scurt și un plescăit. Din beznă, de undeva de pe mal, cîteva șoapte:

- Bă, Ioane, ce dihanie o fi fost aia care zbură de pe podeț? O văzuși?

- Văzui, mă Sterică. Or fi duhuri. Io zic să așteptăm... Nu-i trec prin față nici mort.

- Ce duhuri, mă? Așa te-or învățat la căminu' cultural? Ia dă lămpașu-ncoace și ține-te de mine. Ia-o-nceț pe mal... Hai, mă! Că doar n-ai fi muieră...

- Ia-o tălică-nainte, că viu și eu... Am o pietricică în opincă...

Cînd s-a apropiat de moșlădeța neagră care se bălăcea în apă dînd să se prindă de piciorul podețului, țaranul a incremenit. Ridică lămpașul deasupra capului și slobozi un strigăt de s-au cutremurat stîncile și toată suflarea, inclusiv Miclăuș care ațipise în mașină.

- Băăă, Ioaneeee, vin' de grabă că ni se înecă președintele!!!

Ion sosi într-un suflet cu ochii cășcați de uimire.

- Da' ce păcatele faceți acolo, tovarășe președinte? Faceți bale așa pe de-a-nibrăcatelea? Și noaptea?

- Măi, frate, mormăi președintele... Nu ești tu feciorul lui Stancu din Făget? Că tu ești... Ia, zi: ăsta-i drumu' spre Strimbișoara?

- Ăsta-i, tovarășe președinte... că altu' n-avem... Venirăm după pietriș, da' nu ne-a dat sfatu' repartizarea, nici lemn pentru poduri, nici beton, că tovarășu' Popescu al dumneavoastră, de ce să nu zic, e bilocrat, sau cum îi zice... d-asta de n-aude, nu vede decît hîrțiile lui... Că nu mai scoate nasu' din ele... Așa că ăsta-i drumu'... Eheh, și încă nimerirăți bine, da' dac-o luați spre Frăsinet vă pierdeam de președinte... Ia fugi, Ioane, după căruțe și adu-le-ncoace. Dezleagă sforile de la bu-toaie să-l scoatem pe președintele din apă... Hai, da fuga, ai venit?... Ei, și așa, tovarășe președinte, acu', pînă-or veni sforile, să stăm un picuț de vorbă. Iacă, plecarăți pe „tiren” să vedeți cum îi drumu'... Și nimerirăți în Frumușica... Așa... Vîe cam rece la picloare, nu? Ei, vă-nvățați... De cîte ori n-am trecut noi prin apă și, uite, nu ne-am ales decît cu betegeală pe la glezne... Parcă, ce-i mare lucru? Nu, nu, nu vorbiți că vă intră apă-n gură... E cam murdară, că spală womenile rufele și calii în ea... Ei, și cum zic. Să vezi, tovarășe președinte, ce drum au făcut ai din Strimbișoara... Neted ca în palmă... Da' ce-aveți, nu vă simțiți bine? Dați o dată cu capul de fund că vă veniți în fire... Iacă așa m-a luat și pe mine odată cu leșinătură, cînd am venit pe la sfat. Vă ia cu scuturătură? Un picuț de răbdare și vă scoatem... Iaca, se zăresc carele... Haaai, bă Ioane, hai măăă, că ni se înecă președintele. Aduceți sforile, măăă...

Și l-au salvat pe președinte... Noroc de frînghii, că altmînteri - cum președintele nu-i tocmai slab - ar fi fost trudă, nu glumă, pe capul sătenilor. Pe urmă au scos și mașina din groapă și-au legat-o de o căruță. Cînd a dat cu ochii de președintele salvat de la înec, Miclăuș a vrut să deschidă gura (pentru a-i face o critică constructivă), dar fiind apucat de o nouă criză de ficat n-a prins să spună decît: vai! Președintele s-a-ngheboșat în fundul mașinii și clănțane din dinți ca apucat de friguri. Nici n-a luat aminte că din greșeală s-a așezat peste mapa desenată în tuș... Atunci cînd Ion și-a vîrît capul pe fereastra mașinii și a întrebant politicos: încotro să vă ducem? președintele și Miclăuș au mormăit într-un glas:

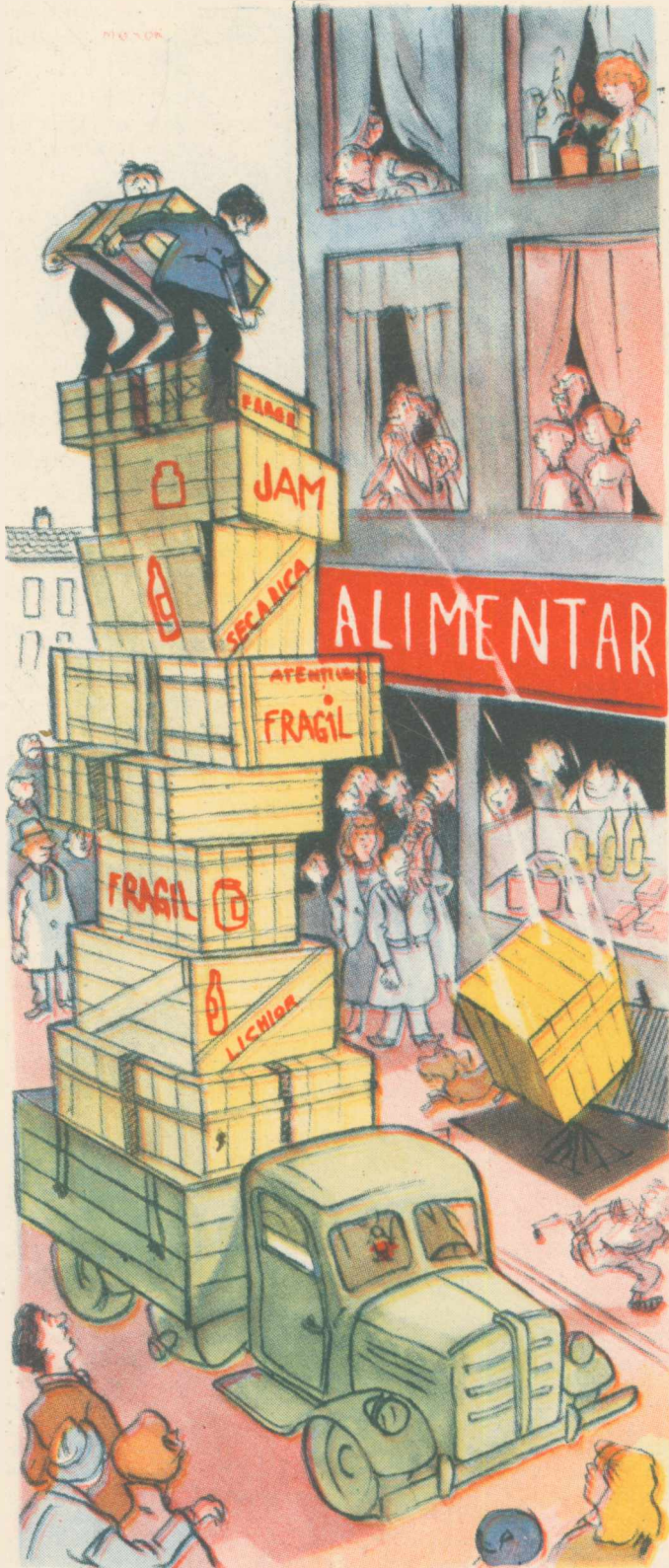
- La Avrâmuș, bade, la Avrâmuș...

La care Miclăuș a adăugat, uitîndu-se într-o dungă la președinte:

- Că la Strimbișoara nu prea cred să fie nevoile de noi!

CUM SE FAC UNELE TRANSPORTURI

Desen de C. OSOROVICI

- O nimerim, sau n-o nimerim?...

In rafturile bibliotecii

In biblioteca plinge un volum:
 - De-ati sti ce drum
 Plin de peripeții îngrozitoare
 Am străbătut, și cit de mult mă doare
 Că haina mea cea nouă, colorată,
 E astăzi zdrenșuită și pătată.
 Frumosul meu obraz
 Velin și mătăsoș, miroase-a gaz.
 Dar partea cea mai tristă dintre toate
 E că nu am nici o identitate.
 Când am fost pus în rafturi la căm' n
 Eram un basm în versuri de Pușkin...
 Coperte verzi și poze... Azi te cuprînde mila
 Cea mai rămas din „Ruslan și Ludmila”.
 Cartoanele cu dungă aurită
 Afîță astăzi locul de la plîță
 Din casa unei gospodine
 Care cîndoa s-a bucurat de mine
 Citîndu-mă atentă zi de zi.
 Apoi, m-a dat și la copii;
 Această clipă a-nceput să fie
 Ca un prolog de mare tragedie
 Că prislea zilnic mă rupea și eu
 Mă transformam în coifuri, în cocosei,
 in zmeu.

Pagini cu vitejia lui Ruslan
 Pline de poezie și elan
 Tipau și protestau adeseori
 De la-nălțime, ca zbîrnîitorii...
 - Nu ne mai spune, l-a-ntrerupt o carte,
 Că știm povestea mai departe.
 Și eu am îndurat acest calvar
 Sînt „Negura” de Camilar.
 De cînd m-a-mprumutat un fumător
 Se pare că-am slăbit îngrozitor.
 Din fila mea subțire și usoară
 El și-a făcut foită de țigară;
 Noroc că m-a ținut doar patru zile
 Fumîndu-mi numai douăzeci de file.
 - Aș știa să știu, întrebă o broșură,
 Pătată cu untură,
 De ce în viață cititorul
 Care și lucrează, poate, pămîntul cu
 tractorul
 Nu-l strică după ala și n-și scoate
 Una din roate?
 Și după ce-a băut dintr-un pahar
 Apă, rachiu sau vinul de Cotnari
 De ce nu-l sparge-n mii de bucățele
 De dușumele?
 De ce numai eu noi se poartă-așa
 De parcă n-am mai folosit cuiova?
 Firește că răspunsul nu este imposibil
 Dar fără a fi greu, el e penibil.

M. PAVELESCU

ARBORELE GENEALOGIC

1780

1850

1900

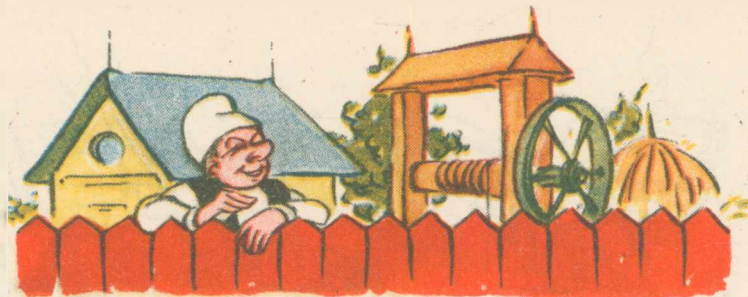
1920

1955

Desen de L. DARIAN

- Iubito, iată arborele meu genealogic!...

UN GOSPODAR CA PUȚINI ALȚII

de VALERIU CORNEA

Tovarășul Virgilică străbate satul de-a curmezișul, umbind pe ulița principală. Ca o sfirează îl vezi că trece de la porțița la porțița și oamenii îl privesc mirați, fără să priceapă ce l-a apucat așa, deodată, de brufuilește și muștruluieste pe toată lumea.

- S-a lăsat gardul pe o rină, tovarășe... Aștepti să viu să îți ridic eu? Pe la Dumitru Enceanu ai trecut, să vezi cum și-a dres gardul, cu scinduri roșii, geluite, adevărată față de om gospodar? Ce? A așteptat să-l pice scindura din cer? A luat și el de unde a știut și de unde a putut... Numai lenșul așteaptă mana cerească... Las' că vă știu eu... Hei, și dumneata? Îți făcuși fîntînă la stradă, ca să aibă de ce ride tovarășii de la ralon cînd or trece pe aici, de halul în care o ții... Uite roata, parcă țiar fi mîncat-o molitile... Mare lucru, o roată la fîntînă, hai? Pe la Dumitru Enceanu ai trecut, să vezi ce roată și-a făcut din nimic? Da' gospodarul gospodar, nu așteaptă să-l împingă altul din urmă... Aoleu, nene Siminichie, da' coșaru' dumitale! O bucățică de tinichea nu găseai, să-l faci streășină ca lumea, hai? Ce? Că toate coșarele așa, învalite cu stof de baltă? Că tinicheaua e bună la ătele și că stuful ține de cald? Ține de cald lenșului! Ia să faci bine, te rog, să treci pe la Dumitru Enceanu, să vezi, a trebuit, n-a trebuit, a avut, n-a avut, și-a rostuit omul o bucată de tinichea și nu-l stă deloc rău coșarului, cu o streășină ca lumea... Hei, dumneata, nene Gavrilaş... Pe la Dumitru Enceanu ai trecut?

Uite-așa a răsunar ulița de muștruliala tovarășului responsabil al Centrului de închiriat mașini și unelte, și oamenii și-au tras căciula pe o sprinceană, s-au scărpinat în ceafă și s-au mirat lung: "...Da' cînd s-o fi pricopsit așa Enceanu, ăsta, de se gospodărește mai abitir ca fruntașii satului? Gardul cîrpit cu scinduri roșii, geluite... roată de fier la puț... streășină de tinichea... Minune mare, bre, că pînă mai ieri îl știau toți codaș... Și apoi, zarva ăstua, a tovarășului "responsabil" Virgilică! Ce se bagă el? Să-și gospodărească Centrul, mai bine!... Ori te pome-nești că se foiește așa, în nădejdea c-or să-l ia țărani drept om de ispravă ș-or să-l aleagă deputat la alegeri..."

Noroc că tovarășul Virgilică n-a auzit nimic din bombăniul oamenilor. Cînd a ajuns așa, la marginea satului, s-a oprit nițel în fața gospodăriei lui Enceanu, ca să-și mîngie sufletul cu realizările unui "adevărat gospodar" și și-a spus: "Uite unul care a price-

put. Nu degeaba mi-am pus nădejdele în el". Și a plecat mai departe, intrînd cu pas voios pe poarta Centrului de închiriat mașini.

- Muncă multă, tovarășe președinte... Trebuie să-i învățăm, odată pentru totdeauna, să se gospodărească... Li se prăpădește avutul văzînd cu ochii și ei stau cu brațele încrucișate... Da' este unul, Dumitru Enceanu, pare-mi-se că îl știți și dumneavoastră...

- Da, da, îl știu, îl știu... Acum, spune-mi mai bine, ce s-a făcut cu mașinile noastre, închiriate cetățenilor pentru campanie?

- Mașinile?

- Da, tovarășe Virgilică, mașinile; cele două semănători, secerătorile și cele patru grape de care o să avem, iaca, peste o săptămînă, nevoile... Ne cere ralonul un raport amănunțit cu privire la...

Virgilică încreși sprinceanele. Asta-l trebuia acum pe cap! Mașinile Centrului! Nu-l de-ajuns că ai atîta de furcă cu nepricepuții ăștia de săteni, trebuie să mai ai și grija mașinilor...

Sicilială, nesticilială, vorba e: unde-s mașinile, frate Virgilică?

- Mașinile! Este, tovarășe președinte! Dacă noi n-o să dăm pildă, d'apoi cine? Ehehe, să nu fi fost strădania mea, putea unul ca Enceanu...

Ale naibii mașini! Să vedem! Cele două greble mecanice le-a tras Nae Cuțulea cu boii săi pînă sub remiza din spațele M.A.T.-ului. Își amintea bine de ele, pentru că Nae zicea că-i trebuie patru boi ca să le scoată din nămolul în care se scufundaseră pînă la jumătate. (Plouase mereu în cursul săptămînilor din urmă). Dar le-a dovedit Nae și cu cei doi boi pînă la urmă. Eh, așa-l omul! Trebuie să-l arăți cum se duce o sarcină la bun sfîrșit ca să priceapă pentru altă dată.

Secerătorile? Pe una o dusesse la sfat un tractorist de la Gospodăria de Stat din vecinătate. Cică o găsie într-un șanț și umbiase prin cele patru sate ale comunei tot întrebînd a cui este! Iaca-așa, ca să-i facă lui, responsabilului Centrului, sînge rău. Ca să arate altora cum "gospodărește" Centrul bunurile obștești! Parcă numai sarcina aducerii mașinilor înapoi, de la cîmp, o are un responsabil plin de rîvnă! Ce? Altele trei secerători nu le-a mînat el, cu mîna lui și cu calul sfatului spre casă? N-a ieșit tot satul pe la porți ca să vadă ce zdrăngăne, așa, pe drum, ca tinicheaua de coada unui cîine? Păi, să le fi lăsat pe mîinile altora (cum s-a înțeles cu celelalte) mai stăteau

ele, nu patru săptămîni de la închierea secerișului pe cîmp (cum stătuseră) ci patru luni, de ar fi trebuit să le dezgroape de sub zăpadă. Dar așa-s gurile rele. Cică le-a adus ca să le vîndă la fier vechi. Ehehe, pîn' la secerișul din 56 să tot faci mașini noi din ele... Gospodar, Virgilică, nu ca alții! Măcar de-ar avea Centrul numai oameni de-alde ei, iar satul, oameni ca alde Dumitru Enceanu...

- Dar semănătorile? Unde-or fi semănătorile pînă una, alta? Numai de n-or fi rămas astă primăvară pe cîmp! Da' ce naiba să se fi făcut cu ele că, măcar din întimplare, și tot trebuia să fi dat ochii cu ele din primăvară și pînă acu'! Să le fi luat la vale apele? Aș! Terenul, jur-imprefur, neted ca-n palmă! Iar apa... la trei kilometri depărtare! Să le fi... Aș! Cum să bagi în buzunar două semănători? Și cum naiba să te mai descurci cu atîtea sarcini? Fără să fie, cum nu știu sătenii ăștia să se gospodărească și singuri! Dacă n-ar fi el, Virgilică, "responsabilul"... Da' unde naiba or fi semănătorile acelea?

Dispoziția suna limpede: pînă a doua zi, toate mașinile și uneltele trebuiau strînse în curtea Centrului pentru inventariere și revizie. De unde scoți semănătorile, însă, Virgilică?

Țărani sînt de vînd! Centrul le-a închiriat mașini, le-a dus la locul de muncă la timpul potrivit, țărani trebuiau să le aducă înapoi și să-l lase pe el în pace! Da! Asta-l soluția! El, Virgilică, n-are nici o vînd! Să scoată țărani cele două semănători de unde știu!

Toată după-amiaza, tovarășul șef de secție Virgilică și-o petrecu bătînd pe la porțile oamenilor.

- Ce-ați făcut cu semănătorile celea, fraților?

- Care semănători, taică?

- Acelea care se aflau astă primăvară...

- Se aflau, taică, se aflau! Nu se mai află? Gospodar de ispravă ca dumneata, ar trebui să știi mai bine ca noi! Mai încearcă, mai încearcă...

- Mai nene Mitrache, n-ai auzit cumva...

- Mai încearcă, tovarășe Virgilică, mai încearcă...

Își băteau joc de el, vedea limpede. Ori într-adevăr nu știau nimic și - cu atît mai rău! - că era de datoria lor să aibă grija de mașini - ori își băteau joc de el.

- Mai, încearcă, nene Virgilică... Poate o ști Enceanu de ele, că tot își puse el streășină de tinichea la coșar...

Asta era! Enceanu, singurul om de ispravă din sat! El trebuia să știe!

Într-un suflet ajunse la porțița cîrpită cu grija, dincolo de care se vedea fîntîna, cu roată de fier lustruit și mîner proaspăt ciocănit de Chirolu, făurarul satului. Parcă-l era cunoscută roata aia, de undeva. Abia acum o privi mai îndeaproape.

- la poștește afară, nene Enceanu... Te știu om de inimă! N-ai fi lăsat tocmai dumneata, dintre toți sătenii, semănătorile alea, de astă-primăvară, să

se prăpădească de ploaie, pe cîmp!

Țăranul îl privi lung, își frecă căciula de creștetul capului, apoi întoarse privirile într-o parte:

- Deh!

- Ce deh?

- Se prăpădeau de ploaie pe cîmp, cum spui dumneata, tovarășe Virgilică!

- Și de ce n-ai pus dumneata mîna să le iei de acolo? Așa ai învățat de la mine? Eu, care te dădeam drept pildă întregului sat?

- Deh!

- Cum deh?

- Am pus mîna, acu' dacă am pus, am pus... Păcat de mașini, săracele, să ruginească, să li se umfle și să putrezească lemnăria...

- Unde sînt semănătorile, omule, că mine avem revizie și...

- D'apoi...

- D'apoi!

- Uite-le! Tragem de ele și scoatem apa din fîntînă... Țin gardul drept... Feresc stuful de pe coșar de udătură...

- Semănătorile, nene Enceanu? - și tovarășul "responsabil" se luă cu mîinile de cap.

- D'apoi! Să le las să se prăpădească pe cîmp fără folos? Că doar gospodărie... de la dumneata am învățat...

Se lăsase întinericul cînd, pe ulița care ducea spre Centru, se ivise un ciudat convoi. Mai întii, doi bouleni. Apoi, două namile lătărețe care hodorogeau, mai-mai să scoale morșii din somnul lor veșnic. Namilele astea erau tare năstrușnice: fierărie goală, niște tinichea legată cu sîrmă pe deasupra și, drept capac, o mînd de scinduri roșii, geluite, bălăbăindu-se, gata să se împrăștie pe drum la flece smucitură. Iar la urmă de tot, doi oameni. Unul:

- Hais, hais, cea, hoo... Uite Centrul de închiriat...

Celălalt:

- Cum o dregem acum, măi, omule? Că te-am lăudat și te-am...

Trei lucruri noi apărură în cuprinsul Centrului în dimineața următoare. Două harababuri de fier, lemn și tinichea, în curte. O altă harababură intitulată "raport" și foarte bogată în file, pe masa președintelui Centrului. Motivarea: Calamitate.

Dar adevărata calamitate începu odată cu primele ore de teren ale tovarășului Virgilică "responsabilul".

- Trecurăm pe la alde Enceanu, nene Virgilică, să luăm izemplu... Ce izemplu, frate? Că ulucile gardului, parcă au dat tureli lama în ele... Fîntîna, nu numai că n-are roată nouă, da' n-o mai vedem nici pe a veche... Cît despre coșar, l-o fi venit omului mîntea la cap și a pus tinicheaua pe casă, că altfel... nici urmă de ea... Halal gospodar, n-avem ce zice!

Și cu un zîmbet în colțul gurii, și cu o clipire către vecinul din dreapta:

- Da' ia zi, mai bine, nene Virgilică... Îți găsiși semănătorile de le căuta! Aseară? Că gospodar ca dumneata și ca Enceanu, nu se putea să nu le dibăciți pînă la urmă. Aud?

CU BISTURIUL...

Desene de N. JURĂSCU

PACIENȚI „PLICTICOȘI”

La spitalul „Dr. Stincă”, secția radiologie
Luni

- Tovarășe doctor Lester, am venit să-mi
faceți radioscopia gastro-intestinală...

- Ce-a fost ieri?

- Duminică.

- Păi, puteam eu să comand duminică sul-
fatul de bariu de care ai nevoie? Vino
miercuri!

Miercuri

- Tovarășe doctor Lester, am venit să-mi
faceți radioscopia gastro-intestinală...

- Da' de ce n-ai venit dumneata ieri, marți,
să-mi amintești că trebuie să comand sulfa-
tul de bariu de care ai nevoie? Vino vineri.

Joi

- Tovarășe doctor Lester...

- Știu, ai venit să-ți fac radioscopia...

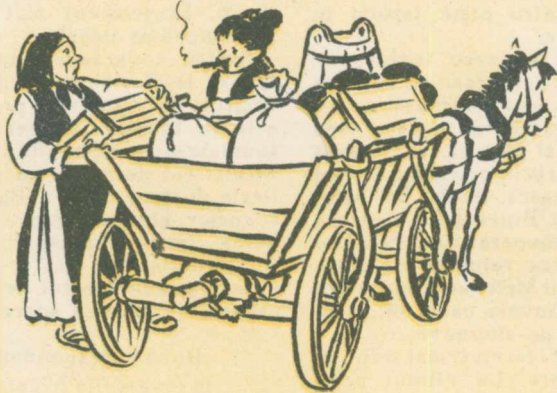
- Nu, am venit să va amintesc să coman-
dați sulfatul de bariu pentru mine.

- Bun. Vino sâmbătă!

- Păi, mi-ați spus să vin vineri!

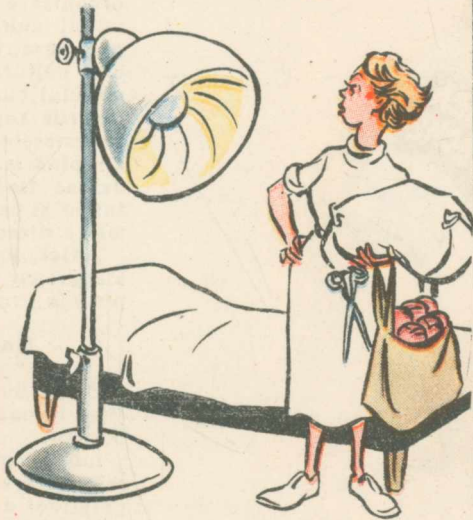
- Atunci, la ce-al mai venit joi? Uite așa
va plimbați dv., pacienții, și ne faceți să ne
pierdem săptămâna de pomână!

Doctorul Gh. Plăcinteanu de la spi-
talul „I. C. Frimu” intervine pentru
internarea în spital a unora dintre
pacienții care îl vizitează întil acasă
și îl aduc plocoane.

- Ce faci, te duci la țirg?
- Nu, la doctor!

La spitalul „Gh. Marinescu” din
București sora Gheorghită Sora
a încercat să sustragă șase
gheме de ată chirurgicală

- Din ată îmi fac un costum de
baie. Păcat că nu pot lua și lampa
să mă bronzez!

Dr. Erlich Alfons de la spitalul
„Carol Davila” își injură pacienții
și colaboratorii.

- De ce îmi puneti vată în urechi?
- Pentru că o să te consulte Dr. Alfons!

La spitalul „Bernath Andrei” bolna-
vul Matache Ion a fost amintit de
cîteva ori pînă să fie internat fără
să i se spună de la început să aducă
aprobare pentru extrateritorialitate.

- Ce birocrați sînt la noi! De atîtea
ori vine omul ăsta și nimeni nu-i
spune că are nevoie de o aprobare
de extrateritorialitate.

DIALOG SPORTIVO- MEDICAL

Început de septembrie, 1955.

- Cum te pregătești pentru
o analiză a singelui?

- Depinde. Dacă îți faci ana-
liza la indiferent care spital
sau policlinică de raion, te
pregătești sufletește... Dacă o
faci însă la policlinica nr. 8,
raionul Tudor Vladimirescu,
te pregătești ca pentru un meci
de fotbal.

- Și dacă nu știi să joci?

- Nu face nimic. E suficient
că știi ei să joace cu tine.

- Cum așa?

- Foarte simplu; echipa po-
liclinicii nr. 8 e formată din;
sora de cabinet a medicului
care-ți dă recomandăția către
laborator, din tovarășa labo-
rantă care-ți recoltează sângele,
și din tovarășul Marin, care
dispune de rezultate.

- Numai aștia trei? Dar e
nereglementar!

- Parcă jocul lor e reglemen-
tar?

- Și tu... ce rol joci?

- Rolul de minge. Vii umflat
și pleci dezumflat!

- De lovituri?

- Nu, de procedeu!

- Și jocul? Cum se desfășoară
jocul?

- Îți spun imediat. Doctorul
îți dă recomandăția către labo-
rator. De aci încolo, să te
ții; laboranta te pasează so-
rei de cabinet pentru rezul-
tat, sora de cabinet te pasează
tovarășului Marin, care cen-
tralizează rezultatele, tova-
rășul Marin te repede... înapoi
la sora de serviciu, sora de
serviciu la laborantă, laboranta
îți acordă o lovitură (a dispărut
rezultatul) și cu un șut bine
țintit te trimite la doctorul
cu recomandăția. Unu la zero
pentru policlinică! Gol, gol,
gol... de orice speranță, revii
în centrul terenului și lovituri-
rile reîncep; Marin la soră,
sora la laborantă, laboranta
înapoi la soră, sora la direc-
tor... gol! Gol, gol, gol... gol e
și biroul directorului, care se
află pe teren (pe alt teren) așa
că n-ai cui reclama cazul. Doi
la zero pentru policlinică!

- Și tot așa, cu „zero rezul-
tat” pentru tine, trec cele 90
minute?

- Ba trec ele două săpta-
mini, nu 90 de minute, ceea
ce însă nu contribuie la găsi-
rea rezultatului... analizei tale!

- Să apelăm la un arbitru,
atunci!

- Să apelăm! Și să sperăm
că vocea noastră - cel puțin
de astă dată - nu va răsuna
în... gol!

„ȘI PACIENȚI INDIGNAȚI”

„Subsemnații Stere Crețescu, Barcuțianu
Aurel și Păduraru Gheorghe, indignați clasa
întil și pacienții al staționarului „Militari”, ne
adresăm dv. cu următoarea plîngere:

„Tratamentul ce ni se administrează este
inuman. Direcția staționarului refuză să ne
dea cele mai elementare medicamente. Astfel,
pentru a putea obține alcoolul de care ducem
lipsă, ne vedem obligați să ne deplasăm în
tutul nopții afară din staționar, pînă la bo-
dega de peste drum, ceea ce ne pune viața
în pericol din pricina înălțimii ferestrei dor-
mitorului. Cerem ridicarea trotuarului la înăl-
țimea ferestrei sau, în caz de lipsă de fon-
duri, construirea unui nou staționar cu fe-
restrele la nivelul străzii. Acceptăm pînă și
modificarea regulamentului de disciplină in-
terioară sau, în cel mai rău caz, amenajarea
unui raion de alcooluri în cuprinsul staționa-
rului. De asemenea, cerem sancționarea me-
dicilor de serviciu, care ne obligă să ne lăsăm
hainele la garderobă, făcîndu-ne să circulăm
noaptea în pijama, pe ștreșini, pe ziduri și
peste gardul staționarului, fapt pentru care am
fost adeseori luați drept somnambuli. Nu sîntem
somniațuli! Sîntem... hic... vrem să spunem;
sic... asta, sictiți de atîtdinea necorespunză-
toare a medicilor care... hic... vrem să spu-
nem... adică nu mai spunem, că cele de mai
sus spun de la sine.

În speranța că veți rezolva cum se cuvine
cazul tuturor pacienților de felul nostru, vă
urăm hai noroc, și... hic... mai adu un kil! Ai
dumneavoastră suferinzi de... vezi mai sus!”

ÎN ȚEPII „URZICII”

Baluri și chermese

În comuna Șuțești (raionul Filimon Sirbu, regiunea Galați) era director al căminului cultural un mare amator de cultură: Ion Ceamă. N-ar fi trecut sîmbătă sau duminică, să nu organizeze Ion Ceamă la căminul cultural un bal sau o chermesă. Cetățenii se alegeau cu... cultura, iar directorul căminului cu... încasările. Încît, forurile superioare, apreciînd chermesele lui Ion Ceamă, și-au zis pînă la urmă: dacă e bal, bal să fie! Și l-au înștiințat într-o zi pe Ion Ceamă că... nu mai e director al căminului.

Adică, tot făcînd Ion Ceamă afaceri cu chermese, a căzut pînă la urmă... *chiar mesa*.

Un soț ideal

E Ion Bunghiz din satul Tișța, comuna Făurei, raionul Focșani.

Ion Bunghiz e soțul... soției sale, care e gestionară a cooperativei din comună.

Soț iubitor, n-o lasă să-și bată dînsa capul cu gestiunea. Conduce dînsul cooperativa. E drept, ilegal. Dar se pricepe. A mai lucrat cu cifre; a fost la cooperativa Făurei, casler, pînă în 1954, cînd a fost dat afară pentru niște falsuri în niște acte.

Pericol de vreo închisoare, nu e. Nu semnează el. Girează soția. El doar operează.

Soț model, gospodar; vrea acum să-și facă și casă; caută teren potrivit, pe care e dispus să-i plătească, în loc de bani, cu... talpă. Bineînțeles, sustrasă de la cooperativa. Fiîndu-i propunerea refuzată de către cetățeanul Melchea Niculae din comuna Soveja, caută să... pîngească pe altcineva.

Că, atît, teren îi mai trebuie. Ciment, are. I-a vîndut prietenul său Brancu, șeful șantierului Tișța, 30 de saci, din cimentul șantierului. Numai ciment l-a vîndut. O porțiune

din terenul șantierului, n-a vrut să-i vîndă.

Și azi una, mîine alta, afacerile soțului gestionarei sînt... fără soț. Zău; joacă Ion Bunghiz cooperativa soției, uite-așa, pe degete, de parcă ar juca la... soț ori fără-dă.

Dar locuitorii comunei ar prefera o cooperativă... fără-dă soț.

Program artistic

Brigada artistică de agitație, organizată în întreprinderea Energo-Construcția din Dolcești (regiunea Ploiești) de către salariatul Zăgu Dumitru, a obținut un frumos succes, clasîndu-se a doua la concursul pe regiune.

Acest succes a bucurat atît de mult conducerea întreprinderii, încît tovarășul Zăgu Dumitru a fost imediat... concediat.

Cu alte cuvinte, brigada s-a clasat a doua, iar... răsplata dată de întreprindere organizatorului brigăzii a fost... clasa întii.

Tovarășul Zăgu a fost concediat „pentru abateri”. Abaterea sa era evidentă; într-un program al brigăzii artistice de agitație criticase... conducerea întreprinderii.

Bineînțeles, numita conducere l-a desfăcut tovarășului Zăgu contractul de muncă, fără a-l trece prin vreo comisie de litigii. În termeni mai clari; l-a concediat ilegal.

Acum, tovarășul Zăgu lucrează la Termocentrala Dolcești și la... un nou program artistic, în care va reda fără îndoială și... sancțiunile pe care Ministerul de resort nu va întîrzia desigur să le aplice persoanelor abuzive din conducerea întreprinderii Energo-Construcția.

Se prevede acestui program artistic un frumos succes.

(După corespondențe de la tovarășii: *Niculae Dumitrescu*, com. Șuțești; *S. Neșu*, București; *Zăgu Dătru*, Dolcești)

Desen de ADRIAN LUCACI

CĂLĂTORII: - Vați trezit cam tîrziu cu reparațiile!
ȘEFUL GĂRII: - Ce faceți? La dv. ora 7 e tîrziu?!!

Desen de A. PAVEN

URZICUȚO DRAGĂ,

Îți trimitem noua împărțire topografică a dispensarului din comuna Ciorăști, raionul Liești, regiunea Galați, pentru că cea veche nu mai este valabilă.

1. Salonul de femei - acum e bucătărie.

2. Cabinetul de consultații - s-a transformat în dormitor particular.

3. Salonul de femei s-a unificat cu cel de bărbați (deoarece s-a ajuns la concluzia că în fața bolilor, toți oamenii sînt la fel).

Dragă Urzicuțo, îți trimit nota de mai sus pentru ca, în cazul cînd vei vrea să vii pe la noi, să nu greșești cumva și intrînd în fostul cabinet de consultații să deranjezi din somn pe tovarășul dr. Șelaru Vasile, care și-a amenajat aici dormitorul personal. De asemenea, căutînd salonul de femei să nu nimerești în bucătăria aceluiași doctor - lucru pentru care ar trebui să-ți ceri scuze, fiindcă ți-ai băgat nasul unde nu-ți fierbe oala.

Urzicuțo dragă, cred că la dispensarul nostru s-au ivit simptome curioase. Cine e în suferință? Medicul? Localul? Pacienții? Iată ce trebuie urgent examinat. Și luat măsuri.

Juglan Aurel

com. Ciorăști, raionul Liești
Regiunea Galați

URZICO,

Uraaa! Sînt tată! Și încă ce tată, tătăl unui băiat! Te-ăș chema pe la noi, să-l vezi, dar n-am unde să te primesc. Nu mi-ai încă amenajată locuința. A, nu știi? Mi s-a repartizat o casă pe strada Cuza Vodă nr. 21, și îi trebuiau unele mici reparații! Dar ce să-i faci, nu mă ajută vecinul... Cînd o să afli cine e, o să vii în fugă. De abia s-a mutat și a amenajat-o imediat. Să nu-ți închipui că are „cunoștințe” la întreprinderea de gospodărie a locuințelor, nu, nu cu „pile” a reușit. Cu ordin. Păi! Francisc e chiar directorul întreprinderii. Cînd am auzit că sîntem vecini, am avut unele speranțe. Inutile de altfel. De la 11 iulie îmi pierd vremea pe la ușa lui (la serviciu, nu acasă) și-l tot rog să se ocupe și de apartamentul meu. E numai zimbet cînd mă... amină. Da' parcă numai mie îmi zimbete? Și lui Toderiță Gavrilă (de la Petrila), și lui Bumbu Vasile, și lui David Ion, Emeric și Ernest... ce mai, om „amabil”.

Cît despre apartamentul lui, s-a purtat ca la serviciu; a trimis imediat oamenii să-i amenajeze locuința.

Așa că, știi ce? Eu zic, totuși, să vii! No să stai la noi, la 21... o să stai la 19, la el. Cred că atunci cînd o să dea ochii cu tine o să zimbească mai puțin și o să devină om „serios”.

Emil Făgurel
Petroșani

DRAGĂ SURATĂ,

Sînt și eu o urzicuță mai mică și fără putere. Ah! Dacă

aș fi ca tine ce i-ăș mai înțepa pe președintele Boboc Niculae și pe secretarul Furtună Gh., ambii de la Sfatul popular al comunei Runcu-Tg. Jiu. Mi-am pus în gînd să ajut un prieten. Sînt sigură că nu-l cunoști. Este vorba de podul din comună, încă neterminat. Sîntem vecini. Eu trăiesc în preajma lui și-l cunosc toată povestea.

E tare amărit. Cum să nu fie, dacă în planul de muncă al statului a devenit obiectiv permanent de întrecere socialistă. Nu înțelegi? E simplu. Președintele a confecționat o lozincă boboc nu alta: „În cinstea zilei de (aici s-a lăsat un loc gol

pentru dată) vom termina podul”. Și data se schimbă: 1 Mai, 1 Iunie (Ziua copilului), 23 August, Ziua Marinei, etc. etc.

Dar s-a mai întîmplat ceva curios. La 23 August cel doi au comunicat cum că podul e gata, ceea ce nu i-a împiedicat să-l treacă și ca obiectiv de întreceri pentru „7 Noiembrie”. Găsesc că cei doi se joacă prea mult cu focul și cu apa care trece pe lângă podul neterminat. Ajută-l tu pe prietenul meu să treacă... apa.

O urzică propriu-zisă
din comuna Runcu

În cadrul rubricii „Sport” a ziarului „Steagul Roșu” din București (nr. 464/1955) citim următoarele:

„...Maniera de joc englez pe care-l vom vedea la belgieni... stilul modern de fotbal în mișcare... etc”.

Să ne oprim aici. Va să zică, maniera pe care îl vom vedea... se aplică fotbalului în mișcare și nu celui în repaus, cum s-ar putea crede, ferească sfîntul! Ce ne facem însă cu stilul pe care o folosește redactorul în chestiune și care se pretează mai curînd unui gazetar în repaus decît unui fotbal în mișcare? Pentru că, deși e vorba de un joc în care intervin îndeosebi picioarele, gazetăria, după cum știm noi, se face totuși cu capul.

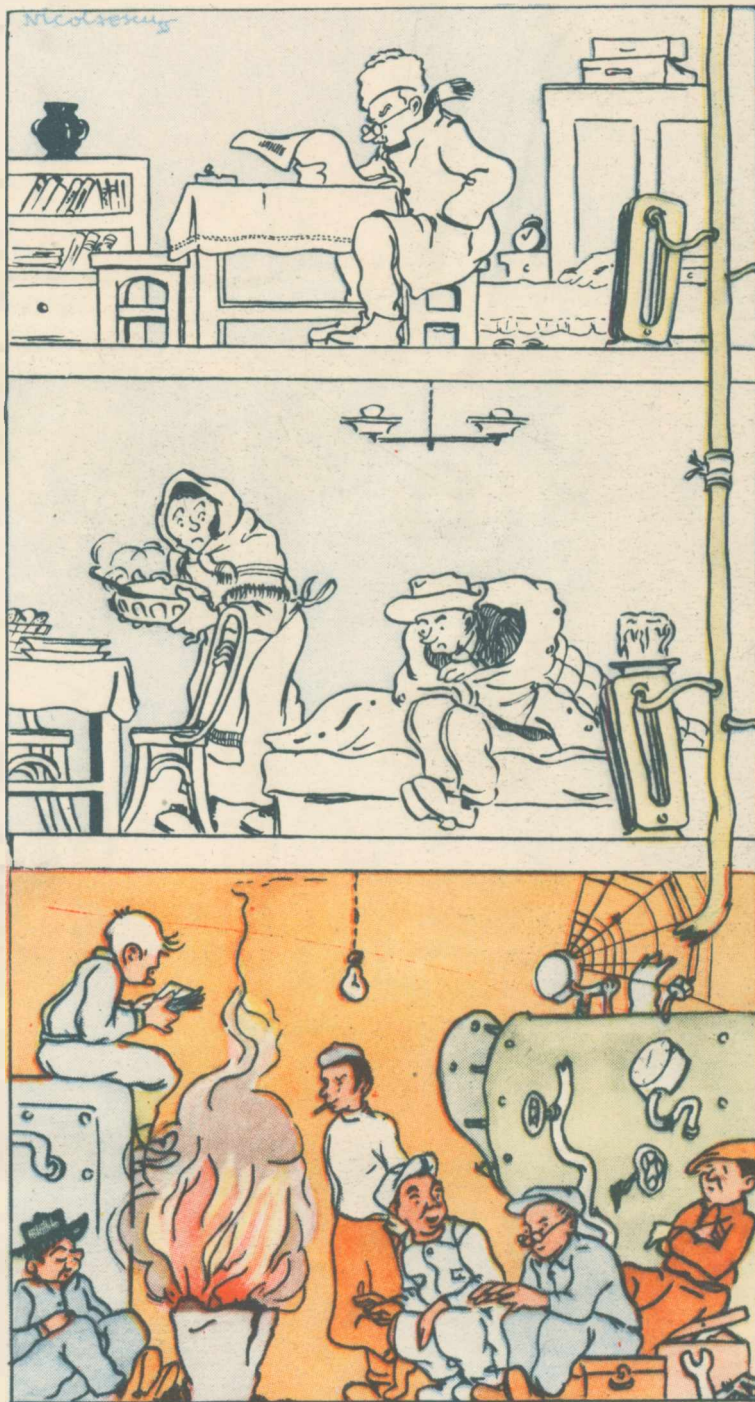
Ziarul „Munca” (nr. 2471, 1955) publică un reportaj intitulat „Se apropie culesul strugurilor”, în care, printre altele, se afirmă că

„...stilpii și ușile au fost vopsiți...”

Nu putem fi de acord cu autorul reportajului, și lată de ce: *uși vopsiți* aduce a castreți prăjite, iar lipsa de respect față de gramatică... a „acorduri nerespectați”. Drept care le urăm tovarășilor de la „Munca” să fie pe viitor mai puțin grăbiți. În așa fel, încît s-o scoată în mod corect... la vopsea!

„URZICA”
Revistă bilunară de satiră și umor
Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariatul de redacție:
4.28.15
Secția scrisori: 4.60.34
Secția viața internă: 4.72.23

Unele întreprinderi de construcții nu au terminat încă repararea instalațiilor de încălzire centrală în imobile.

- Mare lucru și căldura!...

Desen de NIC NICOLAESCU

